

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

முமுக்ஷுப்படி

(த்வயப்ரகரணம்)

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யானம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

த்வயப்ரகரணம்

வ்யாக்யாந அவதாரிகை

ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்தரத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், அதில் மத்யமபதத்தாலும் த்ருதீய பதத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உபாயோபேயங்களை விசதமாக ப்ரதிபாதியா நின்றுள்ள த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ரஹஸ்யத்ரயம் என்று கூறப்படுவதில், முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்திரத்தின் பொருளை முதலில் அருளிச்செய்தார். அதன் பின்னர் - திருமந்திரத்தின் நடுப்பதமான "நம:" என்பதால் கூறப்பட்ட உபாயம், மூன்றாவது பதமான "நாராயண" என்பதால் கூறப்பட்ட உபேயம் ஆகியவற்றின் பொருளைத் தன்னுள்ளே கொண்டுள்ள த்வயத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

முன்பு அருளிச்செய்த மூன்று ப்ரபந்தங்களிலும் திருமந்தரநந்தரம் சரமச்லோகத்தை அருளிச்செய்து பின்பு த்வயத்தை அருளிச்செய்தவர், இப்போது த்வயத்தை முந்துற அருளிச்செய்வான் என்? என்னில், இரண்டு ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்யலாயிருக்கையாலே. ஆச்சான்பிள்ளை, சீயர் முதலானாரும் இந்த ப்ரகாரமிறே அருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - இதற்கு முன்னர் இவர் அருளிச்செய்த மூன்று ப்ரபந்தங்களில் (யாத்ருச்சிகப்படி, பரந்தபடி, ஸ்ரீயபதிப்படி) திருமந்தரத்திற்கு பின்னால் சரமச்லோகத்தை அருளிச்செய்து, அதன் பின்னர் த்வயத்தை அருளிச்செய்தார். ஆனால் இங்கு த்வயத்தை முதலில் அருளிச்செய்து, அதன் பின்னர் ஏன் சரமச்லோகத்தை அருளிச் செய்யவேண்டும்? இதன் காரணம் - இரண்டு விதமாகவும் கூறலாம் என்பதால் ஆகும். ஆச்சான்பிள்ளையும், ஜீயரும் (வாதிகேசரி ஜீயர்) இப்படியே அருளிச்செய்தனர்.

இவ்விரண்டு ப்ரகாரந்தனக்கும் கருத்து என்? என்னில், ச்ரமச்லோகம் முன்னாக த்வயத்தைச் சொல்லுகிறது - வித்யநுஷ்டாந ரூபங்களாயிருக்கையாலே விதிமுன்னாக அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்கையாலும், திருமந்தரம் ப்ராப்யபரமாய் சரமச்லோகம் ப்ராபகபரமாய் த்வயம் உபயத்தினுடையவும் அநுஷ்டாந ப்ரதிபாதகமாயிருக்கையாலும், த்வயம் முன்னாகச் சரமச்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது - திருமந்தரத்தில் மத்யமத்ருதீய பதங்களுக்கு வாக்யத்வயம் விவரணமாய். அதுதனக்குச் சரமச்லோகத்தில் அர்த்த த்வயம் விவரணமாயிருக்குமாகாரத்தாலே, ஆனபின்பு, இரண்டு ப்ரகாரமும்

அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லை. அதில் ஒரு ப்ரகாரத்தை மூன்று ப்ரபந்தங்களிலும் அருளிச்செய்தவராகையாலே, மற்றை ப்ரகாரத்தையும் அருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்தார்த்தம் அருளிச் செய்த அநந்தரம் த்வயார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - இந்த இரண்டு வரிசை முறைகளுக்கு ஏதேனும் விளக்கம் உண்டா? உண்டு, த்வயத்திற்கு முன்னால் சரமச்சலோகத்தை கூறுதல் என்பது - விதியைக் கூறிவிட்டு அதன் பின்னர் அந்த விதியைப் பின்பற்றும் முறையைக் கூறுதல் - போன்றதாகும். மேலும் இந்த வரிசையில் கூறும்போது - அடையப்படும் இலக்கை (ப்ராப்யம்) கூறும் திருமந்தரம், அடையப்படும் இலக்கை அடைவதற்காகப் பின்பற்றும் உபாயத்தைக் கூறும் சரமச்சலோகம் (ப்ராபகம்), இந்த இரண்டையும் எவ்விதம் பின்பற்ற வேண்டும் என்று கூறும் த்வயம் என்பது சிறந்த வரிசையாக உள்ளது. த்வயத்துக்கு முன்னால் சரமச்சலோகம் கூறப்படும் வரிசை ஏன் என்றால் - த்வயத்தில் உள்ள இரண்டு வரிகளும் திருமந்திரத்தின் நடு மற்றும் மூன்றாவது பதங்களை விளக்குவதாகவும், சரமச்சலோகத்தின் இரண்டு கருத்துக்களும் த்வயத்தை விளக்குவதாகவும் உள்ளன. ஆகையால் இரண்டு விதமாகவும் கூறுவதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை. இவற்றின் ஒரு வரிசையை மூன்று பிரபந்தங்களில் அருளிச் செய்தபடியால், அடுத்த வரிசையை இங்கு அருளிச் செய்ய திருவுள்ளம் கொண்டார். ஆகவே திருமந்திரத்தின் பொருளை அருளிச்செய்த பின்னர் த்வயத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யான அவதாரிகை ஸம்பூர்ணம்

116. புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமாளையே தஞ்சமென்று பற்றுக்கையும், பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும், இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய் குணநுபவ கைங்கர்யங்களே தொழுது போக்காகையும், இப்படி இருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும், திருமந்திரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையும், ஜ்ஞாநமும் விரக்தியும் சாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்த்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதம்.

அவதாரிகை - அதில் ப்ரதமத்திலே, வைஷ்ணவனாயிருப்பானெருவனுக்கு ஸ்வாதிகாரார்த்தமாக அவச்யாபேக்ஷிதமாயுள்ளவற்றை, ஸுக்ரஹமாக அருளிச் செய்கிறார் - புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும் - என்று தொடங்கி ஒரு சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - முதல் சூர்ணையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவனாக ஒருவன் இருப்பதற்கான தகுதியை அளிக்கவல்ல தன்மைகளை எளிதாக விளங்கும்படி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையாவது - பிதரம் மாதரம் தாராந் இத்யாதிப்படியே, பாஹ்யவிஷய ஸங்கங்களையடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாகவிடுகை. எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுக்கையாவது - வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி, நிருபாதிக ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாக ஸ்விகரிக்கை. இவ்விரண்டு வாக்யத்திலும், சரமச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். எங்ஙனையென்னில்? புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய என்று "ஸர்வதர்மாந்" என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், வாஸனையோடே விடுகையும் என்று "பரித்யஜ்ய" என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், எம்பெருமானை என்று "மாம்" என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், ஏ என்று ஏவகாரத்தாலே "ஏக" பதத்தில் அர்த்தத்தையும், தஞ்சம் என்கையாலே - "சரண" பதத்தில் அர்த்தத்தையும், பற்றுக்கையும் என்று "வ்ரஜ" பதத்தில் அர்த்தத்தையும் அடைவே சொல்லுகையாலே.

விளக்கம் - "புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகை" என்பதன் மூலம், சரணாகதி கத்யம் - பிதரம் மாதரம் தாராந் - தந்தை, தாய், தாரம் - என்று கூறுவதற்கேற்ப அனைத்து உலக விஷயங்களின் பற்றுதல்களை, அந்தப் பற்றுதல்கள் மீண்டும் தோன்றாதபடி அவற்றின் வாசனையுடன் கைவிட வேண்டும் என்பதாகும். "எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுக்கை" என்பது என்னவென்றால் - வேறு எதுவும் நமக்குத் தஞ்சம் என்ற நினைவு தோன்றாதபடி; நமது இயல்பான ரக்ஷகன் என்று எம்பெருமானை ஏற்பது - உணர்த்தப்பட்டது. இந்த இரண்டு வரிகளும் சரமச்லோகத்தின் முதல் வரிக்கான பொருளைக் கூறுவதாகும். எப்படி என்றால்: "புறம்புண்டான பற்றுக்களை உடைய" என்பதன் மூலம் "ஸர்வ தர்மாந்" என்றும்; "வாசனையோடு விடுகை" என்பதன் மூலம் "பரித்யஜ்ய" என்றும்; "எம்பெருமானை" என்பதன் மூலம் "மாம்" என்றும்; "ஏ" என்பதன் மூலம் "ஏக" என்றும்; "தஞ்சம்" என்பதன் மூலம் "சரண" என்றும், "பற்றுக்கையும்" என்பதன் மூலம் "வ்ரஜ" என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையாவது - உபாயபல்குத்வமும், உத்தேச்ய துர்லபத்வமும், ஸ்வக்ருத தோஷபூயஸ்த்வமும் அடியாக வரும் சங்காத்ரயமு மின்றிக்கே பலம் தப்பாமல் ஸித்திக்குமென்று விச்வஸித்திருக்கை. பேற்றுக்கு த்வரிக்கையாவது - இப்படி விச்வஸித்து "பேறு ஸித்தித்தபோது காண்கிறோம்" என்று இருக்கையன்றிக்கே, "மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்", "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ" என்கிறபடியே, க்ரமப்ராப்தி பற்றாமற் பதறுகை. ஆக இவை இரண்டாலும்

உபாயோபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களான மஹாவிச்வாஸத்தையும், ப்ராப்யத்வரையையும் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கை - உபாயங்களின் ஏற்படும் கடினம், குறிக்கோளில் நிலை நிற்கும் கடினம் மற்றும் எல்லையற்ற பாவங்கள் செய்தமை ஆகியவற்றினால் எழும் ஐயங்களை நீங்கி, இறுதியான பலன் நிச்சயம் கிட்டும் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை என்பதாகும். பேற்றுக்கு த்வரிக்மை - இப்படியாக மஹாவிச்வாஸத்துடன் உள்ள ஒருவன், அந்த உயர்ந்த பலன் கிடைக்கும்போது கிடைக்கட்டும் என்று மெத்தனமாக இருத்தல் கூடாது. திருவாய்மொழி (9-3-7) - மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும், திருவாய்மொழி (6-9-9) - தாவியைங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, காத்திருக்க முடியாமல் பதறியபடி இருக்க வேண்டும். இப்படியாக உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் தகுதியை உணர்த்தும் மஹாவிச்வாஸம், உபேயமான எம்பெருமானை அடைவதற்கான தகுதியான பொறுமை இன்மை ஆகியவை உணர்த்தப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய் குணாநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்கையாவது - பரமபதத்திலேபோய் பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் த்வரை நடவா நிற்கச்செய்தேயும், இச்சரீரத்தோடே இருக்கும் நாள் “தானுகந்தவூர்” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் உகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களிலே “கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லி” என்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தையுடையனாய், அவ்வோ திவ்யதேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாணகுணாநுபவமும், அதடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன் விஷயத்திற் பண்ணும் கைங்கர்யமும் காலக்ஷேப விஷயமாம்படியிருக்கை.

விளக்கம் - இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய் குணாநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்கை - பரமபதத்திற்குச் சென்று, பகவத் அனுபவ கைங்கர்யம் என்ற பலனைப் பெறுவதற்கான வேகத்துடன் உள்ளபோதிலும், அந்தக் காலம் வரும்வரை செய்ய வேண்டியது என்ன? திருநெடுந்தாண்டகம் (6) - தான் உகந்த ஊர் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த உடல் இருக்கும்வரை ஸர்வேச்வரன் மனம் மகிழ்ந்து வாசம் செய்கின்ற திவ்ய தேசங்களுக்குச் சென்று வசிப்பவனாய், திருக்குருந்தாண்டகம் (19) - கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லி - என்று கூறுவதற்கேற்ப, அந்தந்த திவ்ய தேசங்களில் நிற்கின்ற ஸர்வேச்வரனின் திருக்கல்யாண குணங்களை அனுபவித்தபடி இருக்க வேண்டும். அது மட்டும் அல்லாமல், அந்த எம்பெருமான்களுக்கு மனதாலும், உடலாலும், வாக்காலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருந்து, பொழுதைப் போக்கவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றும் அறிந்து உகந்திருக்கையாவது - கீழ்ச்சொன்ன இவ்வாகாரங்களெல்லாம் உடையராயிருக்கும் வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால், இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இங்ஙனையும் சிலருண்டாவதேயென்று அவர்கள் வைபவத்தை அறிந்து, அவர்களளவில் ப்ரீதியுத்தனாயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் உண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்பதொன்றிறே இது.

விளக்கம் - இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றும் அறிந்து உகந்திருக்கை - இதுவரை கூறப்பட்ட தன்மைகள் கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணும் யார் ஒருவரும், “நெருப்புச் சட்டிக்குள் தாமரை பூத்தது போன்று, இந்த ஸம்ஸார உலகத்திலும் இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இருக்கின்றனரே”, என்று வியந்து போகவேண்டும். அவர்களிடம் மிகுந்த ப்ரியத்துடன் இருத்தல் வேண்டும். மேலே கூறிய பல தன்மைகள் ஒருவனுக்கு இருந்தாலும், இவ்விதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் போற்றும் தன்மை மிகவும் அரிதாகும்.

வ்யாக்யானம் - திருமந்திரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையாவது - மந்த்ராந்தரங்களினுடைய அருகும் மறந்தும் போகாதே த்யாஜ்ய உபாதேயங்களைத் தெளிய அறிவிக்கும் திருமந்திரத்திலும் அதின் அர்த்தத்துக்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிக்கை.

விளக்கம் - திருமந்திரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகை என்றால்: மற்ற மந்த்ரங்களின் அருகில் மறந்தும் சென்றுவிடாமல் இருத்தல்; நாம் எதனைக் கைவிட வேண்டும், எதனைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்று விளக்கக்கூடிய திருமந்திரத்திலும் அதன் அர்த்தத்தை விளக்குவதான த்வயத்திலும் நிலைநிற்க வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையாவது - கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தையெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்கு உண்டாக்கின ஆசார்ய விஷயத்தில் யஸ்ய தேவே பரா பக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ என்கிறபடியே ப்ரேமம் அதிசயித்திருக்கை.

விளக்கம் - ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கை என்றால்: மேலே கூறப்பட்ட பலவிதமான விஷயங்களை நமக்கு உபதேசித்த ஆசார்யனிடம் ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-23) - யஸ்ய தேவே பரா பக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ - யாருக்கு உயர்ந்த தெய்வத்திடம் சிறந்த பக்தி உள்ளதோ, அந்த இறைபக்தி போன்று ஆசார்யனிடமும் உயர்ந்த பக்தி உள்ள - என்பது போன்று இருக்கவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - ஆசார்யன் பக்கலிலும், எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையாவது - நித்யஸம்ஸாரியான தன்னை நித்யஸூரிகள் பேற்றுக்கு அர்ஹனாம்படி இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே திருத்தின ஆசார்யன் பக்கலிலும், அத்வேஷாதிகளை விளைத்துக்கொண்டு வந்து ஆசார்ய விஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமான் பக்கலிலும் உபகார ஸ்ம்ருதி உடையனாய்ப்போருகை.

விளக்கம் - ஆசார்யன் பக்கலிலும், எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகை என்றால்: பலகாலமாக ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கியபடி இருந்த நம்மை நித்யஸூரிகள் பெறுகின்ற மேன்மையைப் பெறும்படி - இரும்பை தங்கமாக்குவது போன்று - நம்மை செய்த ஆசார்யன் விஷயத்தில் நன்றியுடன் இருத்தல் வேண்டும். பல ஆண்டு காலமாக மிகவும் சிரமப்பட்டு நமக்குள்ள பகவத் த்வேஷத்தை விலக்கி, எம்பெருமானிடம் ஈடுபாடு கொள்ளும்படிச் செய்த ஆசார்யனுடன் நம்மைச் சேர்த்து வைத்ததற்காக எம்பெருமானிடம் நன்றியுடன் இருத்தல் வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், சாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையாவது - தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குகைக்கு உறுப்பாகவும், கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் தனக்கு வர்த்திக்கைக்கு உறுப்பாகவும் தத்வயாதாத்மய ஜ்ஞாநமும் அப்ராப்தவிஷய விரத்தியும், இவைதானிரண்டும் நமக்குண் டென்று இறுமாப்பற்றிருக்கையாகிற சாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸத்வ நிஷ்டனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடேகூட வஸித்துப்போருகை.

விளக்கம் - ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், சாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகை என்றால்: சிறந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடன் வசித்தல் வேண்டும். அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவனிடம் ஞானம், விரக்தி, சாந்தி ஆகியவை இருத்தல் வேண்டும். ஞானம் என்றால் - அவனே கலங்கினாலும், அந்த ஞானமானது அவனைக் கலங்காமல் காப்பாற்றுவதாகவும், மேலே கூறப்பட்ட குணங்களை உண்டாக்குவதாகவும் இருக்கும். விரக்தி என்பது உலக விஷயங்களில் பற்றுதல் இல்லாமை ஆகும். சாந்தி என்பது தன்னிடம் உள்ள ஞானம் மற்றும் விரக்தி ஆகியவை குறித்து எந்தவிதமான கர்வமும் இல்லாமை ஆகும். இந்தத் தன்மைகள் கொண்ட பாகவதனுடன் இருத்தல் வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அச்யாபேக்ஷிதம் என்றது - இவையித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவச்யம் உண்டாகவேணும் - என்கை.

விளக்கம் - வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அச்யாபேசுஷிதம் என்றால்: மேலே கூறப்பட்ட அனைத்தும் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவனிடம் அவசியம் இருக்கவேண்டிய தன்மைகள் ஆகும்.

117. இந்த அதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தேயம்.

அவதாரிகை - இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அநுஸந்தாந விஷயம் வகுத்து அருளிச் செய்கிறார் மேல் - இந்த - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படி உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவன் அநுஸந்திக்க வேண்டிய விஷயம் என்ன என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கீழ் சொன்ன ஆகாரங்களையுடையனாயிருக்கும் இவ்வதிகாரிக்கு அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு வர்த்தகமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தாந விஷயமாக வேணும் - என்கை.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு அங்கு கூறப்பட்ட ஞானத்தை வளர்க்கவல்ல திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் ஆகிய மூன்றும் அநுஸந்திக்கப்பட வேண்டியவை ஆகும்.

118. எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்திரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமச்லோகத்தில் ஈச்வரனாலே பேறென்கிறது; த்வயத்தில் பெரியபிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

அவதாரிகை - இனி த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் வீறுடைமையை அறிவிக்கக்காக சாஸ்த்ரம், திருமந்த்ரம், சரமச்லோகம் இவற்றிற் சொல்லுகிற ப்ராகாரங்களை அருளிச்செய்து கொண்டு சென்று, பின்னை அது தன்னை அருளிச் செய்கிறார் - எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து த்வயத்தில் கூறப்பட்ட அர்த்தத்தின் மேன்மையை விளக்க எண்ணி, அதனைத் தொடங்குகிறார். இதற்காக முதலில் சாஸ்த்ரங்கள், திருமந்த்ரம் மற்றும் சரமச்லோகம் ஆகியவற்றின் சாரமான பொருளை விளக்கிவிட்டு, அதன் பின்னர் த்வயத்தின் சாரத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சேதநனுடைய விசிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான சகல சாஸ்த்ரங்களிலும், ஸாதநாநுஷ்டாந போக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்திரத்தில், இவன் ஸ்வரஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கினாலொழிய ஈச்வரனுடைய ரஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே தத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ரயத்திலே நோக்கான சரமச்லோகத்தில், இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி, தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப் பொகட்டு, தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விசேஷண பூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்கிறது – என்கை.

விளக்கம் – வேதங்கள் முதலான சாஸ்த்ரங்கள், அந்த சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட ஸாதனங்களை இயற்றவல்ல உடல் மூலமாகவே புருஷார்த்தங்களைக் கைக்கொள்ள இயலும் என்று கூறுகின்றன. திருமந்திரத்தில் - ஜீவன் தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலாது என்று கைவிட்டால் ஒழிய ஸர்வேச்வரன் ரஷிக்க மாட்டான் என்று உணர்த்தப்பட்டது. இதன் மூலம் எம்பெருமான் ஜீவனைக் காப்பதற்காகச் செய்யும் அனைத்து முயற்சிகளுக்கும், ஜீவன் தானே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளச் செய்யும் முயற்சிகளே தடையாக உள்ளன என்பது புரிகிறது. இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளை கைவிடும் ஆத்மா மூலமாகவே உயர்ந்த புருஷார்த்தங்கள் கிட்டுகின்றன என்று திருமந்திரம் கூறுகிறது. சரமச்லோகத்தில் – யாருக்கும் வசப்படாமல், சுதந்திரமாக நின்று, எதனையும் செய்யக்கூடியவன் எம்பெருமான் என்பது வெளிப்படுகிறது. இங்கு ஜீவனை தானாகவே எம்பெருமான் கைக்கொண்டு, தன்னை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள ஜீவனின் பாவங்களை தானே விலக்கி, தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்கிறான் என்று கூறப்பட்டது. ஆக சரமச்லோகத்தில் எம்பெருமான் மூலமாகவே உயர்ந்த புருஷார்த்தங்கள் கிட்டுகின்றன என்று கூறப்பட்டது. மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடிய நாராயணனைப் பற்றுகிறேன் என்று கூறும் த்வயத்தில், பெரியபிராட்டி மூலமாகவே உயர்ந்த புருஷார்த்தங்கள் கிட்டுகின்றன என்பது வெளிப்படுகிறது.

119. பெரியபிராட்டியாராலே பேறாகையாவது, இவள் புருஷகாரமானாலல்லது ஈச்வரன் கார்யஞ்செய்யானென்கை.

அவதாரிகை - உபாயம் ஈச்வரனாயிருக்க, இவளாலே பேறாகையாதென் என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் – பெரியபிராட்டி - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அனைத்துப் பலன்களையும் அளிக்கவல்ல உபாயமாக ஈச்வரன் உள்ளபோது, பெரியபிராட்டியார் மூலமாகப் புருஷார்த்தங்கள் கிட்டுதல் எப்படி என்ற சந்தேகத்துக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈச்வரனேயாயிருக்கப் பெரியபிராட்டியாலே இவனுக்குப் பேறாகை ஆகிறது - இவனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானால் ஒழிய, ஈச்வரன் இவன் கார்யஞ்செய்யான் என்றபடி.

விளக்கம் – நாம் அடையவேண்டியவற்றை அளிப்பது, நாம் விலக்க வேண்டியவற்றைத் தள்ளுவது ஆகியவற்றை ஈச்வரனே செய்கிறான். இப்படி உள்ளபோது, பெரியபிராட்டி மூலமாக புருஷார்த்தம் கிட்டுவது எப்படி என்றால்: நம்முடைய குற்றங்களை எம்பெருமான் காணாதபடி, நமக்காக எம்பெருமானிடம் பெரியபிராட்டி சிபாரிசு (புருஷகாரம்) செய்யவில்லை என்றால், நமக்காக எம்பெருமான் ஏதனையும் செய்யமாட்டான் என்று கருத்து.

120. த்வயத்துக்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும் உடையவன்.

அவதாரிகை – கீழ், ஸாமாந்யத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அபேக்ஷிதங்களிறே சொல்லிற்று; விசேஷித்து த்வயத்துக்கு அதிகாரியாமவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளிச் செய்கிறார் – த்வயத்துக்கு – என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவனுக்கு இருக்க வேண்டிய தன்மைகளை அருளிச்செய்தார். இனி த்வய மந்திரத்துக்கு அதிகாரியாக உள்ளவனின் தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸித்தோபாயவரண ப்ரதிபாதகமான த்வயத்துக்கு அதிகாரி அகிஞ்சநோகதி: த்வமேவோபாயபூதோமே பவ, அகிஞ்சநோ அநந்யகதிச்சரண்ய என்றும், புகலொன்றில்லா அடியேன் என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்ய கதித்வமும் ஆகிய இரண்டும் உடையவன் – என்கை.

விளக்கம் - ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானை அடைவதைக் கூறவல்ல த்வயத்திற்கு அதிகாரியாக உள்ள ஒருவனுக்கு கீழே உள்ள தன்மைகள் அவசியம் ஆகும்:

- அஹிர்முத்தந்யஸம்ஹிதை - அகிஞ்சநோகதி: த்வமேவோபாயபூதோமே பவ - வேறு கதியில்லாத எனக்கு நீயே கதி ஆவாய்.
- ஸ்தோத்ரரத்னம் - அகிஞ்சநோ அநந்யகதிச்சரண்ய - உன்னைத் தவிர சரணம் அடைவதற்கு எனக்கு வேறு இடம் இல்லை.
- திருவாய்மொழி - (6-10-10) - புகல் ஒன்றில்லா அடியேன்.

மேலே உள்ள வரிகளின்படி, தன்னிடம் வேறு உபாயம் இல்லை என்பதும், தனக்கு வேறு கதி இல்லை என்பதும் த்வய அதிகாரியிடம் இருக்க வேண்டிய தன்மைகள் ஆகும்.

121. இவை இரண்டும் ப்ரபந்த பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

அவதாரிகை - இவையிரண்டின் வேஷமுந்தான் எங்ஙனே என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இவையிரண்டும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த இரண்டும் (ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்யகதித்வமும்) எத்தகைய தன்மை கொண்டவை என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபாயாந்தர ராஹித்யமாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், ரக்ஷகாந்தர ராஹித்யமாகிற அநந்யகதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்த பரித்ராணமாகிற ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னோம். அதிலே கண்டு கொள்வது - என்கை.

விளக்கம் - ஆகிஞ்சந்யம் என்றால் வேறு உபாயங்கள் இல்லை என்பதும், அநந்யகதித்வம் என்றால் வேறு ரக்ஷகன் இல்லை என்பதும் பொருளாகும். இவற்றைப் ப்ரபந்த பரித்ராணம் என்ற ப்ரபந்தத்தில் விரிவாகக் கூறியாகிவிட்டது, அங்கு கண்டு கொள்க.

122. இதில் முற்கூற்றால் பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈச்வரன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுக்கிறது; பிற்கூற்றால் அச்சேர்த்தியிலே அடிமையையிரக்கிறது.

அவதாரிகை - இனி த்வயத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - இதில் முற்கூற்றால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, த்வயத்தில் உள்ள வரிகளின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இந்த த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தாலே “ஸ்ரீமத்” என்று பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, “நாராயண சரணை” என்று ஈச்வரன் திருவடிகளை “சரணம் ப்ரபத்யே” என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது; உத்தரகண்டத்தாலே “ஸ்ரீமதே” என்று பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே “நாராயணாய” என்கிற சதுர்த்தியாலே கைங்கர்யத்தை அர்த்திக்கிறது – என்கை. “நமஸ்ஸு” கைங்கர்ய விரோதிநிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, “அடிமையை இரக்கிறது” என்று இதிலே அந்தர்ப்பூதம்.

விளக்கம் - த்வயத்தின் முதல் பகுதியால் - “ஸ்ரீமத்” என்று கூறி பெரியபிராட்டியாரை சிபாரிசாக (புருஷகாரம்) முன்னிறுத்தி, “நாராயண சரணை” என்று ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளை “சரணம் ப்ரபத்யே” என்று அடைக்கலமாகப் பற்றப்படுகிறது. த்வயத்தின் இரண்டாவது வரியில் - “ஸ்ரீமதே” என்பதன் மூலம் பெரியபிராட்டியாரும் ஸர்வேச்வரனும் கூடியுள்ள சேர்த்தி கூறப்பட்டு, அந்தச் சேர்த்தியில் “நாராயணாய” என்ற நான்காம் வேற்றுமை மூலம் கைங்கர்யம் வேண்டப்படுகிறது. “நம:” என்பது கைங்கர்யத்திற்கு விரோதியாக உள்ள நம்முடைய ஆனந்தம் முதலானவை நீக்கப்படுவதைக் குறிப்பதால், அடிமைத் தொழிலானது மறைமுகமாக வேண்டப்படுகிறது.

123. ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்.

அவதாரிகை - இனி, ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் அருளிச்செய்ய உபக்ரமிக்கிறார் - ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம் – என்று.

விளக்கம் – த்வயத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் விளக்கம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – ஸ்ரீசப்தம் ஸம்பதாதிகளுக்கும் வாசகமாக லோகத்திலே நடந்துபோரக் காண்கையாலே, அதை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக ஸ்ரீ என்கிற இது பெரியபிராட்டியார்க்குத் திருநாமம் என்கிறார். ஆகையிறே “லக்ஷ்மீ: பத்மாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீர் ஹரிப்ரியா” என்று திருநாமங்களோடே ஸஹபடிதமாயிருற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்கள் போலன்றிக்கே ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்மீயா: என்கிறபடியே இவளுக்கு ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்கும். அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம் என்று அகாரம் ஈச்வரனுக்கு ப்ரதமாபிதாநமானாற் போலேயாயிற்று, இவளுக்கும் இது ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்கும்படி. இது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும்; இது இவளுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும்.

விளக்கம் – முதலில் ஸ்ரீமத் என்ற பதத்தை விளக்குகிறார். ஸ்ரீ என்ற பதம் பொதுவாக செல்வம் போன்றவைகளைக் குறிப்பதாக உள்ளது. ஆயினும் அந்த அர்த்தம் இங்கு கூறப்படவில்லை என்று விளக்குவதற்காக, ஸ்ரீ என்னும் பதம் பெரியபிராட்டியாரின் திருநாமம் என்று விளக்குகிறார். லக்ஷ்மீ: பத்மாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீர் ஹரிப்பிரியா - லக்ஷ்மீ, பத்மாலயா, பத்மா, கமலா, ஸ்ரீ, ஹரிப்பிரியா ஆகியவை அவளுடைய திருநாமங்கள் என்று அமரகோசம் கூறுகிறது. மற்ற திருநாமங்கள் போன்று அல்லாமல் ஸ்ரீ என்பதே இவளது முதன்மையான திருநாமம் என்பது - ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் – ஸ்ரீ என்பதே முதன்மையானது - என்பதன் மூலம் விளங்குகிறது. அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம் – அ என்பது நாராயணனின் முதன்மையான திருநாமம் என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அகாரம் எவ்விதம் ஸர்வேச்வரனுக்கு முதன்மையான திருநாமமாக உள்ளதோ அது போன்று இவளுக்கு ஸ்ரீ என்பது முதன்மையான திருநாமமாக உள்ளது. அ என்பது ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே ரக்ஷகன் என்பதைக் காண்பிக்கிறது. இது போன்று பெரியபிராட்டிக்கு மட்டுமே உரித்தான புருஷகாரத்தன்மை (சிபாரிசு செய்தல்) என்பது ஸ்ரீ என்பது மூலம் கூறப்பட்டது.

124. ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே

அவதாரிகை – இனி, இந்த ஸ்ரீசப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதமம் இதன்மேல் வந்த வ்யுத்பத்தி த்வயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே – என்று.

விளக்கம் - ஸ்ரீ என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்ய எண்ணி, இதன் தோற்றத்தை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸ்ரீஞ்ஸேவாயாம் என்கிற தாதுவிலே “ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ: , ச்ரயத இதி ஸ்ரீ:” என்று ஸித்தமான கர்மணி வ்யுத்பத்தியையும் கர்த்தரிவ்யுத்பத்தியையும் சொன்னபடி.

விளக்கம் – “ஸ்ரீம் சேவாயாம்” என்னும் தாதுவின் மூலம், ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ: - அனைவராலும் வணங்கப்படுகிறாள்; ச்ரயத இதி ஸ்ரீ: - எம்பெருமானை இவள் வணங்குகிறாள் - என்பதும் வெளிப்படுகிறது.

125. இதுக்கு அர்த்தம் எல்லார்க்கும் இவளைப் பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய், இவள் தனக்கும் அவளைப் பற்றி ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும் என்று.

அவதாரிகை – இவ்யுத்பத்தி த்வயத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - இதுக்கு அர்த்தம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையில் கூறிய இரண்டு விதமான தொடர்களுக்கு விளக்கம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இவ்வுபய வ்யுத்பத்திக்கும் அர்த்தம் “ஸ்ரீயதே” என்று எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்கையாலே, ஸகல சேதநர்க்கும் இவளைப் பற்றித் தங்களுடைய சேஷத்வரூப ஸ்வரூபலாபமாய். “ஸ்ரீயதே” என்று ஈச்வரனை ஸேவியாநின்றாள் என்கையாலே, இவள் தனக்கும் ஈச்வரனைப் பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும்மென்று – என்கை. இவள் தனக்கு, சேதந விஷயத்தில் சேஷித்வமும் ஈச்வர விஷயத்தில் சேஷத்வமும் என்றும் உண்டாயிறேயிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லா நிற்கும்.

விளக்கம் - “ஸ்ரீயதே” என்றால் அனைவராலும் வணங்கப்பட்டு நிற்கிறாள் என்பதாகும். ஆக இவளை வணங்குவதன் மூலம் சேதனர்கள் தங்களுக்கு உரிய சேஷத்வ ஸ்வரூபம் (கைங்கர்யம் செய்தலே இயல்பாக உள்ள நிலை) விளங்கப் பெறுகிறார்கள். “ஸ்ரீயதே” என்றால் இவள் ஸர்வேச்வரனை வணங்கி நிற்கிறாள் என்பதாகும். ஸர்வேச்வரனை வணங்கி நிற்பதன் மூலம் தன்னுடைய சேஷத்வ ஸ்வரூபத்தை இவள் அடைகிறாள். இவளுக்கு சேதனர்களின் விஷயத்தில் எஜமானியாக இருத்தலும் (சேஷி), எம்பெருமான் விஷயத்தில் கைங்கர்யம் செய்பவளாக (சேஷத்வம்) இருந்தலும் உள்ளது. ஆகவே இவளுக்கு சேதனர்களால் ஆராதிக்கப்படும் ஸேவ்யத்வம், இவள் எம்பெருமானை அண்டி நிற்கும் சேவகத்வம் ஆகிய இரண்டும் எப்போதும் உள்ளது.

126. இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

அவதாரிகை - ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற ஆகார த்வயம் உண்டானாற்போலே, இவளுக்கும் புருஷகாரத்வமும் ப்ராப்யத்வமுமாகிற ஆகார த்வயமும் உண்டாகையாலே, இதில் எவ்வகாரத்தை நினைத்து இவளை இப்போது சொல்லுகிறது? என்ன அருளிச் செய்கிறார் - இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக – என்று.

விளக்கம் – மோக்ஷ பலனை பொறுத்தவரை ஸர்வேச்வரன் உபாயமாகவும் (மோஷம் அளிப்பவனாகவும்), உபேயமாகவும் (மோஷத்தால் கிட்டும் பலன்) உள்ளான். இதே போன்று இவளுக்குப் புருஷகாரமும் (மோக்ஷ பலனை அளிக்கும்படி எம்பெருமானிடம் சிபாரிசு செய்தல்), மோக்ஷத்தின் குறிக்கோளும் (ப்ராப்யம்) ஆகிய இரண்டும் தன்மைகளாக உள்ளன. இந்த இரண்டு தன்மைகளில் எதனை இப்போது கூறுகிறது என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “புருஷகாரமாக” என்கையாலே உபாயவஸ்து விசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு, இவளுக்கு உபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்.

விளக்கம் – “புருஷகாரமாக” என்று கூறுவதன் மூலம் இவள் மோக்ஷ உபாயமாக இருக்கும் எம்பெருமானுக்குக் குணங்களாக உள்ளதால், இவளும் மோக்ஷ உபாயமே என்ற கருத்தைத் தள்ளுகிறார்.

127. நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தால் சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

அவதாரிகை – ஈச்வரனுடைய நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தாதி ஜ்ஞானத்தை உடையனாய்க் கொண்டு, அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச்சேதனனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிட வேண்டுகிறதுதானென்? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் – நீரிலே – என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணன் நம் அனைவருக்கும் இயல்பாகவே உறவினனாக இருக்கிறான். நமக்கு உபேயமாகவும், உபாயமாகவும் உள்ளான். இப்படி அவனைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னரும் நேரடியாக அவனை அண்டாமல், பெரியபிராட்டியை சிபாரிசு ஆக நிறுத்தி, அவனை அடையவேண்டிய அவசியம் என்ன என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சீதளமான ஜலத்திலே சென்று அணுகவொண்ணாதபடியான நெருப்புக் கிளருமாபோலே ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாம், ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு என்கிறபடியே. ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்த்வம், ஸமாச்ரயணீயத்வே ஸமத்வமாகிற ஸ்வபாவ விசேஷங்களாலே ப்ரஸந்நமாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருவுள்ளத்திலே பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோ வ்ருத்த்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷத்: என்கிறபடியே சேதநன் தீரக் கழியப்பண்ணின அபராதமடியாக க்ஷிபாமி, ந க்ஷிபாமி என்னும்படியான சீற்றம்

பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது கிமேதந் நிர்ந்தோஷ: க இஹ ஜகதி இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய உபதேஸாதிகளாலே அச்சீற்றத்தையாற்றி தயையை ஜநிப்பிக்கும் இவளுக்காக - என்கை. ஆகையாலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகார புரஸ்கரணம் அபேசுஷிதமென்று கருத்து.

விளக்கம் - குளிர்ச்சியாக உள்ள நீரின் அருகில் வெப்பத்தை உடைய நெருப்பு செல்லும்போது கிளருவது இயல்பாகும். இந்தக் குளிர்ந்த நீர் போன்று எம்பெருமானின் திருவுள்ளம் குளிர்ச்சியாகவே உள்ளது. இதனை கீதை (5-29) - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ பூதானாம் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் நண்பனாக உள்ளேன் - என்பதன் மூலமும், கீதை (4-29) - ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு - அனைத்து உயிர்களுக்கும் சமாக உள்ளவன் - என்பதன் மூலமும் அறியலாம். இப்படியாக அனைத்து உயிர்களிடமும் நட்பு, அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஒரே போன்று அடைக்கலமாக இருத்தல் முதலான ஸ்வபாவங்களால் அவனது திருவுள்ளம் எப்போதும் குளிர்ந்தே உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது ஸ்ரீகுணரத்னகோஸம் (52) - பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோ வ்ருத்த்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷதீ: - பரிபூர்ணமான கருணை உடைய ஸர்வேச்வரன், குற்றங்கள் நிறைந்த மனிதர்களைக் கண்டு கோபம் கொள்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப சேதனன் செய்த எல்லையற்ற குற்றங்கள் காரணமாக எம்பெருமான் கீதை(16-19) - சுஷிபாமி - அவனைத் தள்ளிவிடுகிறேன்; வராக புராணம் - நசுஷமாமி - மன்னிக்கமாட்டேன் - என்று கோபம் கொள்கிறான். இப்படி உள்ளபோது மஹாலக்ஷ்மிக்காக மட்டுமே தனது கோபத்தை அவன் மாற்றிக் கொள்வான். அவள் அவனிடம் ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (52) கிமேதந் நிர்ந்தோஷ: க இஹ ஜகதி - "என்ன இது, இந்த உலகில் யார்தான் குற்றம் செய்யவில்லை" - என்று நமக்காகப் பரிந்து பேசுகிறாள். இதன் மூலம் அவனுக்கு நம்மிடம் தயையை உண்டாக்குகிறாள். ஆக ஸர்வேச்வரனுக்கு அனைத்து உறவுமாக உள்ளோம் என்று தெரிந்த ஒருவனுக்குத் தன்னுடைய குற்றத்தைக் கண்டால் பயம் உண்டாகும். ஆகவே இவளைச் சிபாரிசு செய்பவளாக நிறுத்தவேண்டும் என்று கருத்து.

128. இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாதே, அவனுக்குப் பத்நியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

அவதாரிகை - "இத்தலையிற் கார்யம் எறிட்டுக்கொண்டு அத்தலையை வசீகரித்தும் இரண்டும் தலையையும் பொருத்துகைக்கு இவள்தான் கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோ?" என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இவள் தாயாய் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சேதனைக் காப்பாற்றுதல், ஸர்வேச்வரனை வசியப்படுத்துதல் ஆகிய இரண்டையும் செய்யவல்ல, குற்றமற்ற, புருஷகாரமாக இவள் இருக்கிறாளா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் என்றும், அகில ஜகந்மாதரம் என்றும் சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநர்க்கு இவள் மாதாவாய். “தந்தம் மக்கள் அழுது சென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்” என்கிறபடியே அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய க்லேசங்கண்டால் ஸஹிக்க மாட்டாதே, விஷ்ணு பத்நீ என்கிறபடியே அவனுக்குப் பத்நியாய் “பித்தர் பனிமலர்மேற்பாவைக்கு” என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொல்வழி நடக்கும்படி அபிமத விஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம் என்கை.

விளக்கம் - விஷ்ணுபுராணம் (1-9-1) - த்வம் மாதா - நீயே அனைத்து உலகிற்கும் தாயாக உள்ளாய்; சரணாகதி கத்யம் - அகில ஜகந்மாதரம் - அனைத்து உலகிற்கும் தாயாக உள்ளாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து சேதனர்களுக்கும் இவளே தாயாக உள்ளாள். பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-2-3) - தம் தம் அழுது சென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சேதனர்களுடன் இவளுக்கு உள்ள தாய்மை உறவு காரணமாக சேதனர்களின் துன்பத்தைக் கண்டால் பொறுக்க இயலாமல் இருக்கிறாள். யஜுர்வேதம் - விஷ்ணுபத்நி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனின் பத்தினியாக உள்ளாள். திருநெடுந்தாண்டகம் (18) - பித்தர் பனிமலர்மேற்பாவைக்கு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இவளது மேன்மைகளைக் கண்டு இவள் மீது காதல் வயப்பட்டு, இவள் கூறும்படி அவன் நடக்குமாறு செய்து விடுகிறாள். ஆகவே இவள் தோஷங்கள் அற்ற புருஷகாரமாக உள்ளாள் என்று கருத்து.

129. திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவினே.

அவதாரிகை - “எல்லாம் செய்தாலும் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன், சேதநருடைய அபராதங்களை நிறுத்து அறுத்துத் தீத்துவன்” என்று நிற்குமளவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப்போமோ? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - திருவடியை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் தடைகள் இல்லாத சுதந்திரமானவன் ஆவான். அவன் சேதனர்களின் குற்றங்களை ஆராய்ந்து, அவற்றை அறுக்கும்விதமாகத் தண்டனைகளை அளிக்கிறான். இப்படி உள்ளபோது இவள் என்ன செய்தாலும் அவனை மன்னிக்கும்படிச் செய்ய இயலுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, தன்னைப் பத்து மாஸம் தர்ஜநபர்த்ஸநம் பண்ணின அந்த ராசுஷஸிகளுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டுச் சித்ரவதம் பண்ண உத்யோகித்து நின்ற சொல்மிறுங்கனான திருவடியையுமுட்பட க: குப்யேத் என்றும், ந கச்சிந்நாபராத்யதி என்றும் இத்யாதி உபதசத்தாலே பொறுப்பிக்குமவள் “மலரால் தனத்துள்ளான்” என்றும், “மாமலர் மங்கை மண நோக்கமுண்டான்” என்றும், “அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன் போக்யதையிலே குமிழிநீருண்டு, “நின்னன் பின்வழி நின்று சிலைபிடித்து எம்பிரானேக” என்கிறபடியே “மாயாம்ருகத்தின் பின்னே போ” என்னிலும் விளைவது அறியாதே அதன் பின்னே போம்படி தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கவல்லென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமிறே – என்கை. “செய்தகவினுக்கில்லை கைம்மாறு” என்னும்படி இரண்டு தலைக்குந் தலைதடுமாறாக உபகரித்துத் தன் சொல்வழி போகவேண்டும்படியான திருவடியோடே மறுதலிக்குமவள் “தான் முயங்கும்” என்னும்படியான போக்யத்தைக்குத் தோற்று “எத்தைச் செய்வேம்” என்று தலைதடுமாறி “நின்னன் பின்வழி நின்று” அதனின் பின்னே படர்ந்தான் என்னும்படி விளைவதறியாதே முறுவலுக்குத் தோற்றுச் சொல்வழி போமவனைப் பெறுப்பிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்ல வேண்டாவிறே என்று இது தன்னை இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் – அசோக வனத்தில் சீதையைப் பத்து மாதங்கள் பயமுறுத்தியும், துன்புறுத்தியும் இருந்த அரக்கிகளின் குற்றங்களை அனுமன் கணக்கிட்டு, அவர்களைச் சித்திரவதை செய்யவேண்டும் என்று உறுதியாக நின்றான். அப்படிப்பட்ட அனுமனிடம் சீதை - கப்யேத் - யார் கோபம் கொள்வார்கள் - என்றும், ந கச்சிந்நாபராத்யதி - குற்றம் செய்யாதவன் யாரும் இல்லை - என்றும் ஸமாதானம் கூறினான். இப்படியாக அனுமனின் சீற்றத்தைப் போக்கினான். எம்பெருமான் இவளிடம் கீழே உள்ள வரிகளின்படி மயங்கி நிற்கிறான்:

- மூன்றாம் திருவந்தாதி (3) - மலரால் தனத்துள்ளான்
- பெரியதிருமொழி (8-10-1) - மாமலர் மங்கை மண நோக்கமுண்டான்
- திருவாய்மொழி (3-10-8) – அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்

பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-10-7) - நின்னன் பின்வழி நின்று சிலைபிடித்து எம்பிரானேக - என்று கூறுவது போன்று, சீதை இராமனிடம், “மாய மானின் பின்னே செல்வாய்”, என்று கூறுகிறான். அந்தச் செயலால் ஏற்படக் கூடிய விபரீதத்தை உணராமல், அவள் கூறியபடி அதன் பின்னே இராமன் செல்கிறான். இப்படியாகத் தான் கூறியதைக் கேட்கின்ற எம்பெருமானின் கோபத்தை நீக்கி, அவனை மன்னிக்கும்படிச் செய்வதில் பெரியபிராட்டியார் வல்லவள் ஆவாள். இவரது (பிள்ளைலோகாசார்யர்) திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப் பெருமாள்நாயனார் பின்வருமாறு அருளிச்

செய்தார் - இராமனும் சீதையும் அனுமனுக்குத் தாங்கள் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறோம் என்று திகைக்கும்படியாக, அனுமன் அவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தான். ஆயினும் அனுமன் கூறுவதை மறுத்து, சீதை அவனைத் திருத்தினாள். சீதையின் புன்முறுவலில் மயங்கு அவள் கூறியதைக் கேட்டு, அடுத்து வருவது அறியாமல் மானின் பின்னே சென்றான். இப்படி உள்ளபோது அவனை இவள் சேதனர்களின் குற்றத்தை மறக்கும்படிச் செய்வாள் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா?

130. மதுப்பாலே இருவர் சேர்த்தியும் நித்யமென்கிறது.

அவதாரிகை - ஆக ஸ்ரீமத் பதத்தில் ப்ரக்ருத்யம்சத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ், ப்ரத்யயாம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் - மதுப்பாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத் என்பதில் உள்ள "ஸ்ரீ" என்பதன் பொருளை இதுவரை அருளிச் செய்தார். இனி அதில் உள்ள "மத்" என்பதன் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இம்மதுப்புத்தான் நித்யயோகே மதுப்பாகையாலே, இத்தால் புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போதுமுண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறது என்கை.

விளக்கம் - மத் என்ற பதம் "எப்போதும் சேர்ந்துள்ளது" என்ற நித்ய தன்மையை உணர்த்துவதாக வந்துள்ளதால், இங்கு அந்தப் பதம் புருஷகாரத்திற்கு உதவும் பிராட்டி மற்றும் ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இருவரின் சேர்க்கை எப்போதும் உள்ளது என்பதைக் கூறுகிறது.

131. இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை.

அவதாரிகை - இந்நித்யயோகத்தை உபபாதிக்கிறார் - இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை - என்று.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட சேர்த்தியான நித்யயோகத்தை மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்ரீய:பகிர்நிகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஸ் ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப: என்று ஸ்வரூப நிரூபகமான ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளுக்கு முன்னே ஸ்ரீய:பதித்வத்தைச் சொல்லும்படி அவன்

ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதாந நிருபகையாயிருக்கையாலே, இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய ஸத்பாவம் இருப்பது – என்கை.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தை விளக்கும் குணங்களான ஞானம், ஆனந்தம் முதலானவற்றுக்கு முன்பாக, அவன் பெரியபிராட்டியின் நாயகன் என்பது எம்பெருமானாரால் கூறப்பட்டது. எங்கே என்றால், எம்பெருமானார் தன்னுடைய கீதாபாஷ்ய முன்னுரையில் - ஸ்ரீய:பகிர்நிகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஸ் ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப: - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக, தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக, கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக, தன்னைத் தவிர்த்த மற்ற பொருள்கள் அனைத்திலும் உயர்ந்தவனாக, எல்லையற்ற ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் கொண்டவனாக - என்று அருளிச்செய்தார். ஆக அவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு முக்கியமான தன்மையாக "இவளுடைய நாயகன்" என்பது கூறப்பட்டதால், அவனுடைய இருப்பு என்பது இவளுடன் கூடினால் மட்டுமே என்பது உறுதி.

132. ஈசுவர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் சேதநனுடைய அபராதத்தையுங்கண்டு அகலமாட்டாள்.

அவதாரிகை - ஆக ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று. இனி இவளுடைய குணப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தை அருளிச் செய்கிறார் - ஈசுவர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆக இவள் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதாக உள்ளதால், இவர்களின் சேர்த்தி உள்ளது என்று அருளிச்செய்தார். அடுத்து இவளது குணம் காரணமாகவும் அவள் இவனுடன் சேர்ந்து உள்ளாள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு நிறுத்து அறுத்துத் தீர்க்கும் ஈசுவர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும், யத் ப்ரஹ்ம கல்ப நியுதாநு பவேப்ய நாஸ்யம் இத்யாதிப்படியே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவியா நின்றாலும் சிறிது வரையிட்டுக் காட்டக் கடவதல்லாதபடி பண்ணி வைத்த இச்சேதநனுடைய அக்ருத்யகரணாத்யபராதத்தையுங்கண்டு, "என்னாகப் புகுகிறதோ?", என்னும் பயத்தாலே ஈசுவரனை விட்டு ஒரு க்ஷணகாலமும் அகலமாட்டாள் - என்கை.

விளக்கம் - ஜீவன்களின் குற்றங்களை ஒன்று விடாமல் சரியாகக் கணக்கு எடுத்து, அவற்றுக்குத் தகுந்த தண்டனையை எம்பெருமான் அளிக்கிறான். ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்

(61) - யத் ப்ரஹ்ம கல்ப நியுதாநு பவேப்ய நாஸ்யம் - ப்ரம்மனின் பல ஆயுள் கடந்த பின்னரும் தொலையாத பாவம் - என்னும்படி, காலம் என்பது உள்ளவரை அனுபவித்தால் கூட, அனுபவித்து முடிக்கவேண்டிய குற்ற பலன்கள் சேதனர்களிடம் உள்ளதை அவள் காண்கிறாள். “சேதனர்களுக்கு என்ன ஆகுமோ?”, என்று அச்சம் கொண்டு, எம்பெருமானை விட்டு எப்போதும் அகலாமல் இருக்கிறாள்.

133. சேதநனுக்கு இவையிரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டா.

அவதாரிகை - இத்தால், சேதநனுக்குப் பலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் - சேதநனுக்கு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட பிராட்டியின் தன்மைகள், சேதநனுக்கு எப்படி நன்மையை அளிக்கும் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி இவள் இருந்து நோக்குகையாலே, சேதநனுக்கு ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யமும் ஸ்வாபராதமுமாகிற இவை இரண்டையும் நினைத்து “என்னாய் விளையப்புகுகிறதோ” என்று அஞ்சவேண்டா - என்கை.

விளக்கம் - இவள் தாய் போன்று இருந்து சேதநனுடன் எப்போதும் அமர்ந்து, அவனை எம்பெருமானுடன் சேர்த்தபடி இருக்கிறாள். இதனால் சேதநன் எம்பெருமானுடைய ஈச்வரத்தன்மை, தன்னுடைய குற்றங்கள் ஆகிய இரண்டையும் எண்ணி, “தனக்கு என்ன ஆகப்போகிறதோ”, என்று அச்சம் கொள்ள வேண்டாம் என்று கருத்து.

134. இத்தால் - ஆச்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது.

அவதாரிகை - இனி, இம்மதுப்பின் தாத்பர்யாம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இத்தால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மத் என்ற பதத்தின் விளக்கத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படிப் புருஷகார உபாயவஸ்துக்களினுடைய நித்யயோகத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இம்மதுப்பால், இவ்விஷயத்தை ஆச்ரயிப்பார்க்கு, ஆச்ரயிக்கையில்

ருசியே வேண்டுவது. “இரண்டு தலையும் கூடியிருக்கும் தசையிலே ஆச்ரயிக்க வேணுமே” என்று ஆச்ரயணத்துக்குக் காலம் பார்த்திருக்க வேண்டாவென்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - மோக்ஷம் அளிக்கவல்ல உபாயமான எம்பெருமானுடன், மோக்ஷத்திற்காகச் சிபாரிசு செய்யும் பெரியபிராட்டி கூடி இருக்கிறாள் என்பதை உணர்த்துகின்ற “மத்” (ஸ்ரீமத் என்பதில் உள்ள மத்) என்ற பதத்தின் மூலம் - ஈச்வரனை அண்ட நினைப்பவர்களுக்கு, அவனை அண்டவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தாலே போதுமானது என்று கூறுகிறார். இதனை விடுத்து, எம்பெருமானும் பிராட்டியும் சேர்ந்து இருக்கும்போது மட்டுமே அவர்களைச் சென்று அண்ட வேண்டும் என்று, சரியான நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கருத்து.

135. இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலை பெற்றது; அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்.

அவதாரிகை - இனி, இவள் புருஷகாரத்வத்தின் அவச்யாபேக்ஷிதத்வத்தை அறிவிக்கக்காக, இவள் ஸந்நிதிக்கும் அஸந்நிதிக்குமுண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறார் - இவள் ஸந்நிதியாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவள் நமக்காக எம்பெருமானிடம் சிபாரிசு செய்ய வேண்டிய அவசியத்தை, அவள் இருக்கின்ற போதும் இல்லாத போதும் என்ன நடக்கிறது என்று கூறுவதன் மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தேவ்யா காரூண்ய ரூபயா என்கிறபடியே க்ருபைதான் ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலே இருப்பாளாய், ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையழுக்கி க்ருபையைக் கிளப்புமவளான இவள் ஸந்நிதியாலே, அபராதத்தைத் தீரக்கழியச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ணத் தேடின காகம் க்ருபயா பர்யபாலயத் என்கிறபடியே க்ருபா விஷயமாய்த் தலைபெற்றுப் போயிற்று; அப்படியிருக்கிற இவள் ஸந்நிதி இல்லாமையாலே போக்கற்றுச் செயல் மாண்டு நின்ற நிலை ஒத்திருக்கச் செய்தேயும், காகத்தோபாதி அபராதமுமின்றிக்கேயிருக்க, ராம ஸரத்துக்கு இலக்காய் ராவணன் முடிந்து போனான் என்கை. ஆகையால் ஆச்ரயிப்பார்க்கு இவள் ஸந்நிதியே வேணுமென்று கருத்து. ஆக, ஸ்ரீமத்பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - தேவ்யா காருண்ய ரூபயா - கருணை என்பதே வடிவம் எடுத்தது போன்று அவள் உள்ளாள். எம்பெருமான் தனது சுதந்திரத்தை நம் மீது முழுவதுமாக பயன்படுத்தாதபடியும், தன்னுடைய கருணையை மட்டுமே அவன் நம் மீது வெளிப்படுத்தும்படியும் இவளே அவன் அருகில் இருந்தபடி செய்கிறாள். இவள் பொருட்டு மிகப் பெரிய குற்றம் செய்து, அதனால் எம்பெருமானின் ப்ரஹ்மாஸ்திரம் கொண்டு தனது தலையை இழக்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் காகாசுரன் இருந்தான். ஆனால், க்ரூபயா பர்யபாலயத் - கருணையுடன் காப்பாற்றினாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, சீதையின் மூலம் இராமனின் கருணைக்குக் காகாசுரன் இலக்காகித் தலை தப்பித்தான். இது போன்றே வேறு உதவி இல்லாமல், அனைத்தையும் இழந்து, காகாசுரனின் நிலையில் இராவணன் நின்றான். அவன் காகாசுரன் போன்று சீதையிடம் எந்தவிதமான துர்நடத்தையும் செய்யாத போதிலும், போர்க்களத்தில் சீதை இல்லாததால், இராமனின் அம்புகளுக்கு இலக்காகி மடிந்தான். எனவே எம்பெருமானை அண்டுபவர்களுக்கு இவள் அருகில் இருப்பது மிகவும் அவசியம் ஆகும். இப்படியாக ஸ்ரீமத் என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார்.

136. புருஷகார பலத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் தலை சாய்ந்தால் தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் நாராயண பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் - புருஷகார பலத்தாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்ததாக நாராயண என்ற பதத்தின் பொருளை (சூர்ணை 143 வரை) அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது உபதேசத்தாலும், அழகாலும் கண்ணழிவற வசீகரித்துக் கார்யங்கொள்ளவல்ல புருஷகார பலத்தாலே ஆச்ரயணோந்முகனான சேதநன் அநாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறி, "அங்கீகரியேன்" என்று இருக்கும் ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யம் தலைமடிந்தால் அதன் கீழ் தலையெடுக்கப் பெறாத செறிப்புத் தீர்ந்து தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம் என்கை.

விளக்கம் - சேதநனைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற விண்ணப்பம், தன்னுடைய அழகு ஆகிய இரண்டாலும் எம்பெருமானைத் தன் வசப்படுத்தி, ஜீவனின் காரியத்தை இவள் முடித்துக் கொள்கிறாள். தன்னிடம் அடைக்கலம் என்று வந்திருக்கும் ஜீவன், எண்ணற்ற காலம் பல குற்றங்களைச் செய்துள்ளான் என்று எம்பெருமான் காண்கிறான். அவன் ஜீவன் மீது மிகுந்த சீற்றம் கொண்டு, "இவனை ஏற்க முடியாது", என்று உறுதியுடன்

உள்ளான். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானின் உறுதியை, பெரியபிராட்டியின் சிபாரிசு மாற்றுகிறது. இவ்விதம் தடைகள் நீங்கப் பெற்று நிற்கின்ற எம்பெருமானின் குணங்களை, நாராயண என்ற பதம் விளக்குகிறது.

137. அவையாவன – வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌசீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநமும், சக்தியும்.

அவதாரிகை – அவைதாம் எவை என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - அவையாவன - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – எம்பெருமானின் குணங்கள் என்ன என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இவற்றில், வாத்ஸல்யமாவது - வத்ஸத்தின் பக்கல் தேறு இருக்கும் இருப்பு; அதாவது அதனுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளுகையும், ஸ்ரீரத்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும் எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங் கொண்டு நோக்குகையுமிறே; அப்படியே ஈச்வரனும் தோஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டு, “பாலேபோற்சீர்” என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து கதஞ்சந ந த்யஜேயம் என்றும், அபயம் ஸர்வபூதேப்ய: என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும். ஸ்வாமித்வமாவது - இவன் விமுகனான தலையிலும் விடாதே நின்று, ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான ஒரு பந்தவிசேஷம்; அதாகிறது - உடையவனாயி ருக்குமிருப்பு ; அத்வேஷம் தொடங்கிக் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உண்டான ஸ்வபாவ விசேஷங்களையெல்லாம் உண்டாக்குகிறது இந்த பந்தவிசேஷமடியாக. ஸௌசீல்யமாவது - உபயவிபூதி யோகத்தாலும் பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும் நிரங்குசமாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய மேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து, “அவனெவ்விடத்தான் யானார்” என்று பிற்காலியாதபடி எல்லாரோரும் ஒக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையும், அது தன் பேறாக இருக்கையும், எதிர்த்தலையில் அபேசைஷயின்றியிலே இருக்கக் கலக்கையும். ஸௌலப்யமாவது - கண்ணுக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்கிற தான் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கை. ஜ்ஞாநமாவது - இச்சேதநனுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அநிஷ்டங்களையும், கொடுக்கவேண்டும் இஷ்டங்களையும் நேராக அறிகைக்கு ஈடான ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் ஒரு காலே அபரோஷிக்கவல்ல அறிவு, சக்தியாவது - ஹேயரான நித்யஸம்ஸாரிகளை உபாதேயதமரான நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாக்கவல்ல அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யம். இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகள் நாலும் ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகம்; ஜ்ஞாநாதிகள் இரண்டும் ஆச்ரீத கார்யாபாதகம்; “நிகரில் புகழாய்” என்று தொடங்கி வாத்ஸல்யாதிகள் நாலையுமிறே, ஆச்ரயணத்துக்கு உடலாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது.

ஜ்ஞாநசக்திகள் இரண்டுஞ்சொன்ன இது, ப்ராப்தி பூர்த்திகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; கார்யகரவத்துக்கு அவையும் அபேக்ஷிதங்களா கையாலே.

விளக்கம் – வாத்ஸல்யம் - கன்றிடம் பசு எப்படி இருக்குமோ அது போன்ற நிலை. அந்தக் கன்றின் மீது உள்ள அழுக்கை பசு மகிழ்வுடன் ஏற்பது, பால் கொடுத்து வளர்ப்பது, தன்னுடைய கொம்பாலும் குளம்பாலும் கன்றுக்கு ஆபத்து உண்டாக்க நினைப்பவர்களை விரட்டுவது என்பதாகும். இது போன்றே எம்பெருமான் நம்முடைய குற்றங்களைக் குணம் என்று கொள்கிறான். பெரியதிருவந்தாதி (58) - பாலே போல் சீர் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய குணங்கள் மூலம் நம்மைத் தாங்குகின்றான். கதஞ்சன ந த்யஜேயம் - என்னிடம் வந்தவனை எந்தக் காரணத்தாலும் கைவிடமாட்டேன் , அபயம் ஸர்வ பூதேப்ய: - நான் உன்னுடையவன் என்று ஒருமுறை சரணம் அடைந்தால் போதுமானது - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு வேண்டியவர்களையும் வேண்டாதவர்களையும் காத்து நிற்கிறான். **ஸ்வாமித்வம்** - ஜீவனுடன் நெருக்கமாக உள்ள தொடர்பு, ஜீவன் தன்னை விட்டு அகலும் போதும் எம்பெருமான் ஜீவனை விட்டு அகலாமல் தன்னுடைய உடைமையான ஜீவனைக் காத்தபடி உள்ள தன்மை. இந்தத் தன்மை காரணமாகவே, தன்னிடம் ஜீவன் வராத நிலை தொடங்கி, ஜீவன் மனம் திருந்தி தனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் நிலை வரை, ஜீவனுக்கு உரிய நன்மைகளை அளித்தபடி உள்ளான். **ஸௌசீல்யம்** - ஸர்வேச்வரன் நித்யவிபூதி மற்றும் லீலா விபூதி ஆகிய இரண்டு விபூதிகளும் உடையவன், பெரியபிராட்டியாரின் சேர்க்கை காரணமாகத் தடை இல்லாத மேன்மை உடையவன் என்று ஜீவன் அறிகிறான். இத்துடன் தன்னுடைய சிறுமையையும் ஜீவன் பார்க்கிறான். தன் மனதில் திருவாய்மொழியில் (5-1-7) - அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர் - என்று கூறுவது போன்று எண்ணி, எம்பெருமானின் மேன்மையையும் தன்னுடைய சிறுமையையும் காரணம் காட்டி, எம்பெருமானை விட்டுத் தயக்கத்துடன் பின்னே செல்லக்கூடும். அப்படி அந்த ஜீவனைச் செல்ல விடாமல், அனைவரிடத்திலும் சரிசமமாக பழகி, வேறுபாடு இன்றிக் கலத்தல் என்பது ஸௌசீல்யம் ஆகும். **ஸௌலப்பயம்** - கண்ணால் காண இயலாதபடி உள்ள தன்னை, ஜீவன் காணும்படிச் செய்து, அவனால் அடைய இயலும்படி எளிமையானவனாக இருத்தல். **ஞானம்** - ஜீவனுக்கு நீக்கப்படவேண்டிய விஷயம் என்ன, அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய விஷயம் என்ன, தன்னைத் தவிர மற்ற அனைத்து பொருள்களைப் பற்றியும் ஒரே நேரத்தில் அறியக்கூடிய தன்மை ஆகியவை ஞானம் ஆகும். **சக்தி** - எல்லையற்ற காலம் ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கித் தவிக்கின்ற ஸம்ஸாரிகள், தனக்கு நெருக்கமான நித்யஸூரிகள் ஆகிய இருவரையும் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து நிற்கும்படிச் செய்யவல்ல அகடிதகடனா சாமர்த்யம் (மற்றவர்களால் செய்ய இயலாதவற்றை, தான் செய்து முடித்தல்). இந்த ஆறு குணங்களில் வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம் மற்றும் ஸௌலப்பயம் ஆகிய நான்கும் ஜீவன் எம்பெருமானைத் தஞ்சம் அடைய உதவுகின்றன. ஞானம், சக்தி ஆகிய இரண்டும் சரணம் அடைந்த ஜீவனுக்கு உதவி செய்யும் தன்மைகளாகும். திருவாய்மொழி

(6-10-10) - நிகரில் புகழாய் – என்பதன் மூலம் வாத்தஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம், ஸௌலப்பயம் ஆகியவற்றைக் கூறியது காண்க. இவை எம்பெருமானை அடைவதற்கு உதவியாக உள்ளன என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். ஞானம், சக்தி ஆகிய இரண்டும் ப்ராப்தி, பூர்த்தி ஆகிய குணங்களுக்கு இலக்கணம் ஆகும். இவை ஜீவனின் காரியங்களை எம்பெருமான் செய்வதற்குப் பயன்படும்.

138. குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்தஸல்யம்; கார்யஞ்செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌசீல்யம்; கண்டு பற்றுக்கைக்கு ஸௌலப்பயம்; விரோதியை போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள்.

அவதாரிகை – இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகங்கள் எவை என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - குற்றங்கண்டு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆறு குணங்களும் இங்கு எப்படி உதவுகின்றன என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஆச்ரயணோந்முகனான இச்சேதநன் தன் தோஷத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு, தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளும் வாத்தஸல்யம். "நங்கார்யம் செய்யுமோ செய்யானோ?", என்று சங்கியாதே கார்யஞ்செய்யுமென்று விச்வஸிக்கைக்கு உறுப்பு இழவுபேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வம். உபயவிபூதிக்கும் கடவனாயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசகமான ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே அகலாமைக்கு உறுப்பு, தாழ்நின்றவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபாவமான ஸௌசீல்யம். அதீந்த்ரியமென்று பிற்காலியாமல் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு தன்வடிவைச் சக்ஷர்விஷயமாக்குகையாகிறது ஸௌலப்பயம்; ஸர்வபாபேயோ மோசஷயிஷ்யாமி என்கிறபடியே ப்ராப்தி விரோதியைப்போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு, ப்ராப்தாவான இவன் கீழ்நின்ற நிலையும், மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தங்களான ஜ்ஞாநசக்திகள் – என்கை.

விளக்கம் – வாத்தஸல்யம் என்பது எம்பெருமானைச் சரணம் புக நினைத்தாலும், தன்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு, விலகக்கூடிய ஜீவனைத் தன்பக்கம் சேர்க்கவல்லதாகும். ஸ்வாமித்வம் என்பது அனைத்து லாப நஷ்டங்களும் எம்பெருமானையே சென்று சேறும் என்பதை உணர்த்தவல்லது. இதன் மூலம் எம்பெருமான் தன்னைக் காப்பாற்றுவானா, மாட்டானா என்ற ஐயம் நீங்கி, ஜீவன் எம்பெருமானிடத்தில் மஹாவிச்வாசம் கொள்வதற்கு ஏதுவாகிறது.

ஸௌசீல்யம் என்பது தாழ்ந்தவர்களிடமும் இனிமையாக பழகுதல் என்னும் தன்மை வெளிப்படுவதாகும். இந்தத் தன்மையானது ஜீவன் எம்பெருமானின் மேன்மையைக் கண்டும், தன்னுடைய தாழ்வைக் கண்டும் பின்வாங்காமல், ஜீவனை எம்பெருமானுடன் இணைய வைப்பதாகும். சேதனன் தன்னைக் கண்டு தன்னிடம் சரணம் புகுவதற்கும், தன்னுடைய புலன்களுக்குப் புலப்படாமல் எம்பெருமான் உள்ளான் என்று ஜீவன் விலகாமல் இருப்பதற்கும் எம்பெருமான் தன்னுடைய அழகிய திருவுருவை, ஜீவனின் கண்களுக்குக் காண்பிக்கிறான். இதுவே அவனது ஸௌலப்யம் ஆகும். சரமச்லோகத்தில் - ஸர்வ பாபேப்யோ மோசுஷயிஷ்யாமி - என்று கூறினான். தன்னையே இலக்காகவும் காண்பித்துக் கொடுத்தான். இத்தகைய நிலையை சேதனன் அடையத் தடையாக உள்ள பலவற்றையும் எம்பெருமானின் ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகிய குணங்கள் நீக்குகின்றன.

139. இங்குச் சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரம்.

அவதாரிகை - ஸௌகர்யாபாதகங்களான குண சதுஷ்கத்திலும் ஸௌலப்யம் ப்ரதாநமாகையாலே அந்த ஸௌலப்ய காஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார் - இங்குச்சொன்ன - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்போது கூறப்பட்ட நான்கு குணங்களில், அவனை அடைவதற்கு மிகவும் முக்கியமான குணம் ஸௌலப்யம் ஆகும். இந்த எளிமையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்பதத்தில் ஆச்ரயண உபயோகியாகச் சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு ஸீமாபூமி “தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே” என்கிறபடியே ஆச்ரிதர் உகந்தது ஒன்றைத் திருமேனியாகக் கொண்டு ஸதா ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரம் - என்கை.

விளக்கம் - எளிமை என்னும் அவனது குணத்தை வெளிப்படுத்துவது, அவனிடம் சரணம் புகுவதற்கு ஏதுவாக இருப்பது எது என்றால் - முதல் திருவந்தாதி (44) - தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே - என்பதற்கு ஏற்ப, அடியவர்கள் மிகவும் ஆசை கொண்டபடியாக நிற்கின்ற அர்ச்சாவதாரத் தருமேனி ஆகும்.

140. இதுதான் பாவ்யூஹ விபவங்கள் போலன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படி இருக்கும்.

அவதாரிகை - இதுதன்னை உபபாதிக்கிறார் - இதுதான் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறிய விஷயத்தை மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான் தேசவிப்ரக்ருஷ்ட்தையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாத ப்ரவ்யூஹங்களும், காலவிப்ரக்ருஷ்ட்தையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடி போன விபவமும் போலன்றிக்கே, ஆஸந்நமாய் அநவரத ஸந்நிதி பண்ணிக் கொண்டிருக்கையாலே, அநவரதம் கண்ணாலே காணலாம்படி இருக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - மிகவும் தூரத்தில் உள்ள இடத்தில் இருப்பதால் நம்முடைய கண்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ள பர, வ்யூஹங்கள்; பல காலம் கழிந்து விட்டபடியால் நம்முடைய கண்களுக்கு இலக்காகாமல் உள்ள விபவங்கள் போன்று அர்ச்சாவதாரம் இருப்பதில்லை. இது நம்முடைய கண்களுக்கு எப்போதும் காட்சி அளித்தபடி உள்ளது.

141. இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

அவதாரிகை - இக்குணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே காணலாமோ என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம் - என்று.

விளக்கம் - இந்தக் குணங்களை அர்ச்சாவதாரத்தில் காண இயலுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸௌகர்யாபாதகமாகவும் கார்யாபாதகமாகவும் சொன்ன இக்குணங்கள் எல்லாம், இவை காண்கையிலே அபேசைஷ்யுடைய நமக்கு நம்முடைய பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம் - என்கை.

விளக்கம் - ஜீவன் எம்பெருமானை அடைவதற்கு நான்கு குணங்கள், ஜீவனுக்கு வேண்டிய காரியங்கள் செய்வதற்கு உதவுகின்ற இரண்டு குணங்கள் ஆகிய

அனைத்தும் காணவேண்டும் என்ற ஆசை நமக்கு உண்டாகிறது. இவற்றை நம்பெருமாளிடம் காணலாம்.

குறிப்பு – இங்கு சூர்ணையில் ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் "நம்பெருமாள்" என்ற பதத்தையும், ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் "நம்முடைய பெருமாள்" என்ற பதத்தையும் இட்டது காண்க. இந்த இரண்டு பதங்களுமே அடுத்த சூர்ணையில் உள்ள அர்ச்சாவதார வர்ணனை மூலம், திருவரங்கத்தில் உறைகின்ற நம்பெருமாளையே குறிக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஸ்வாமி மாமுனிகள் தன்னுடைய சிஷ்யனாக வந்த அழகியமணவாளனையே "நம்முடைய பெருமாள்" என்று உரிமையாகக் கூறுவதாகவே கொள்ளலாம்.

142. திருக்கையிலே பிடித்த திவ்யாயுதங்களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்.

அவதாரிகை – பெருமாள் பக்கலிலே இக்குணங்களுக்கு ப்ரகாசங்களாயுள்ளவற்றைச் சொல்லி, "இவற்றுடனே நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்" என்கிறார் – திருக்கையிலே – என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – நம்பெருமாளிடம் இந்தக் குணங்கள் எவ்விதம் வெளிப்படுகின்றன என்று விளக்கி, இப்படியாக இவன் நிற்கும் நிலையே நமக்குத் தஞ்சம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, கார்யகரத்வ உபயோகியான ஜ்ஞாநசக்திகளுக்கு ப்ரகாசகமாம்படி திருக்கைகளிலே தரித்துக் கொண்டிருக்கிற சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களும், வாத்ஸல்ய ப்ரகாசகமாம்படி வைத்து அஞ்சலென்ற கையும், ஸ்வாமித்வ ப்ரகாசகமாகக் கவித்த முடியும், ஸௌசீல்ய ப்ரகாசகமான முகமும் முறுவலும், அனைவர்க்குங்கண்டு பற்றலாம்படியான ஸௌஸப்ய ப்ரகாசகமான ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க் கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையே அநந்யகதிகளான நமக்கு ரசஷகம் – என்கை.

விளக்கம் - அடியார்களின் செயல்களை செய்து தரவல்ல ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகிய குணங்களை வெளிப்படுத்தும்படியாக உள்ள சங்கு சக்கரம் போன்ற திவ்ய ஆயுதங்கள். வாத்ஸல்ய குணம் வெளிப்படும்படியாக "அச்சம் கொள்ள வேண்டாம்"

என்று உணர்த்துகின்ற அபயஹஸ்தம். இவனே அனைத்திற்கும் ஸ்வாமி என்று உணர்த்தவல்ல நீண்ட கீரிடம். ஸௌசீல்யத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற மலர்ந்த திருமுகமும், அதில் நிற்கின்ற புன்முறுவலும். அனைவரும் கண்டு பற்றும்படியாகவும், ஸௌலப்பத்தை வெளிப்படுத்தும்படியாகவும் தாமரை ஆசனத்தில் அழுத்தமாக நிற்கின்ற திருவடிகள். இப்படியாக நம்பெருமாள் எழுந்தருளியுள்ள நிலையே, வேறு கதி இல்லாத நமக்கு ரக்ஷகம் என்று கருத்து.

143. ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

அவதாரிகை - உபாய உபேய நிஷ்டருக்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச்சொன்னபடியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிறார் - ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும் - என்று.

விளக்கம் - எம்பெருமானை உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் பற்றி உள்ள நமக்கு ஏற்றபடி அவனது திருமேனியில் உள்ள இரண்டு தன்மைகளைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ரக்ஷண பரிகரமான திவ்யாயுதங்களோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடுங் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்வம் தோற்றுகையாலும் “அணியாராழியுஞ்சங்கமுமேந்தும்”, “முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ” என்கிறபடியே அவை தானே அழகுக்கு உடலாய்; வைத்தஞ்சல் என்று கையும் முகமும் முறுவலும் ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஓரொன்றே அழகுக்கு எல்லை நிலமாயிருக்கையாலே போக்யத்வம் தோற்றுகையாலும். இரண்டும் திருமேனியிலே ப்ரகாஸிக்கும் என்கை. ஆக நாராயண பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - அடியார்களின் விரேதிகளை அழிப்பதற்கு உதவுகின்ற திவ்ய ஆயுதங்கள், நீண்ட கீரிடம் என்பது இவனே அனைத்தையும் காப்பவன் - என்ற இரு நிலைகளும் இவனது காக்கும் தன்மையை விளக்குகின்றன. திருவாய்மொழி (8-3-6) - அணியாராழியுஞ்சங்கமுமேந்தும், திருவாய்மொழி (3-1-1-) - முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மேலே கூறப்பட்ட திவ்ய ஆயுதங்களும், நீண்ட கீரிடமும் அவனுக்கு அழகான ஆபரணங்களாகவும் இருக்கின்றன. மேலும் அஞ்சேல் என்று காண்பிக்கின்ற அபயஹஸ்தமும், மலர்ந்த திருமுகமும், மலர்ந்த புன்னகையும் ஆசனபத்மத்தில் அழுத்தமாக நிற்கின்ற திருவடிகளும் - இவை ஒவ்வொன்றும் எல்லையற்ற அழகுடன் இருக்கின்றன. இவை அவனது இனிமையை வெளிப்படுத்துகின்றன. இப்படியாக ரக்ஷகத்வம், போக்யத்வம் ஆகிய இரண்டும் அவன்

திருமேனியில் வெளிப்படுகின்றன. இப்படியாக நாராயணை என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார்.

144. சரணை – திருவடிகளை.

அவதாரிகை - இனி சரணை என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - சரணை திருவடிகளை – என்று.

விளக்கம் - அடுத்து சரணை என்று பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்கின்றார்.

வ்யாக்யானம் – தனியாக இல்லை.

145. இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இந்த த்விவசனத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் - இத்தால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதனை இரு விதமாகக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது சரணை என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத்தால், “இணைத்தாமரையடி” என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப்பூவை நிரைத்து வைத்தாற் போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், த்விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாய பூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது – என்கை.

விளக்கம் - பெரிய திருமொழி (1-8-3) – இணைத்தாமரை அடி - என்று கூறுவது போல இரண்டு தாமரை மலர்களை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்து வைத்த அழகை, சரணை என்ற பதம் கூறுகிறது. சரணை என்பது இருமையில் உள்ளதாலும், இருமை என்பது இரண்டுக்கு மேல் இல்லை என்பதாலும், இந்தப் பதம் எம்பெருமான் வேறு எந்த உதவியையும் எதிர்பாராதவன் என்று உணர்த்துகிறது.

146. பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி, உபாயத்வ ஏகாந்தமான இதன் குணாதிக்யத்தை அருளிச் செய்கிறது - பிராட்டியும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - உபாயமாக உள்ள திருவடிகளின் குணத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸ்ரீமத் பதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச் சொன்ன பிராட்டியும், அவள் தானே சிதகுரைக்கிலும் “என்னடியார் அது செய்யார்” என்னும்படி நாராயண பதத்திற் சொன்ன குணவிசிஷ்டனான அவனும் கைவிடிலும் - திருவடிகள் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே துவக்கிக் கொள்ளுகையாலே கைவிடாது; “வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்” என்கிறபடியே பற்றினாரை நமுவவிடாதே திண்மையுடைத்தாயிருக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத் என்ற பதத்தின் மூலம் சிபாரிசு செய்பவளாகக் கூறப்பட்ட பெரியபிராட்டி அடியார்கள் மீது குற்றம் சுமத்தக்கூடும். இப்படியாக அவளே குற்றம் கூறினாலும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - என்னடியார் அது செய்யார் - என்று அவள் சுமத்தும் குற்றத்தை எம்பெருமான் குணமாகக் கொள்வான். இதனையும் விடுத்து எம்பெருமானும் குற்றம் சுமத்தக்கூடும். இதனால் அவன் ஒருவனை கைவிடக்கூடும். அப்படிப்பட்ட ஒருவனையும், திருவடிகள் கைவிடாமல் பிடித்துக்கொள்ளும். திருவாய்மொழி (1-2-10)- வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னைப் பற்றினாரைக் கைவிடாமல் உறுதியுடன் பிடித்துக்கொள்ளும் தன்மையுடன் எம்பெருமானின் திருவடிகள் உள்ளன.

147. சேஷிபக்கல் சேஷபுதன் இழியும்துறை; ப்ரஜை முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே

அவதாரிகை - இந்த குணாதிக்யத்தைப் பற்றவுமன்றிக்கே, இவன் தன் ஸ்வரூபானுகுணமும் திருவடிகளிலே இழிகையென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிறார் - சேஷிபக்கல் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - திருவடிகளுக்கு உள்ள குணம் காரணமாக மட்டுமே அல்லாமல், தன்னுடைய அடிமைத் தன்மையை எண்ணியும் ஜீவன் எம்பெருமானின் திருவடிகளில் விழவேண்டும். இதனை ஓர் உதாரணம் மூலம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது சேஷிபக்கல் ஆசுரயிக்க இழியும் சேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபாநு குணமாக இழியுந்துறை திருவடிகள்; ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாப்போலே.

விளக்கம் - எஜமானனாக உள்ள எம்பெருமானை அண்டுவதற்காகச் செல்லும் ஜீவன், தனது அடிமைத் தன்மையை எண்ணி எம்பெருமானின் திருவடிகளிலேயே விழவேண்டும். இது எப்படி உள்ளது என்றால் - அழகின்ற கைக்குழந்தையானது, தனது தாயின் அனைத்து உறுப்புகளையும் விட்டுவிட்டு, அவளது ஸ்தனங்களில் தனது வாயை வைப்பது போன்றதாகும்.

148. இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், குணப்ரகாசகமுமாய், சிசுபாலனையும் அகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக் கொள்ளுந் திருமேனி நினைக்கிறது.

அவதாரிகை - திருவடிகளைச் சொன்ன இது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம் என்கிறார், மேல் - இத்தால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சரணை என்ற பதம் மூலம் திருவடிகளைக் கூறியது, திருமேனிக்கும் பொருந்தும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது சரணை என்று விக்ரஹ ஏக தேசமான திருவடிகளைச் சொன்ன இத்தால் “திருவிருந்தமார்வன்” என்னும்படி ஸ்ரீமத் பதத்திற்சொன்ன புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயண பதத்திற்சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய், “பலபல நாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்” என்கிறபடியே ப்ரத்வேஷ பரனாய் நிந்தோக்திகளைப் பண்ணித் திரிந்த சிசுபாலனையும் உட்பட “அலவலைமை தவிர்த்த அழகன்” என்கிறபடியே தன்னழகாலே த்வேஷாதிகள் போம்படி திருத்தி “திருவடி தாட்பாலடைந்த” என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தையுடைத்தான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - சரணை என்ற பதம் திருமேனியில் உள்ள ஒரு பகுதியைக் கூறுவதால், இது திருமேனி முழுவதையும் கூறியதாகவே கொள்ளவேண்டும். மூன்றாம் திருவந்தாதி (57) - திருவிருந்த மார்வன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸ்ரீமத் என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்ட புருஷகாரமான (சிபாரிசு செய்பவன்) பெரியபிராட்டிக்கு இருப்பிடமாக எம்பெருமானின் திருமேனி உள்ளது. நாராயண என்ற பதத்தின் மூலம் கூறப்பட்ட குணங்களை வெளிப்படுத்துவதாகவும் இவன் திருமேனி உள்ளது. பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3-5) -

பலபல நாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன் - என்று கண்ணனிடம் பலவிதமான த்வேஷங்களைப் பாராட்டியவனும், அவனைப் பலவிதமான தீய சொற்கள் கொண்டு ஏசியவனும் ஆகிய சிசுபாலனைக் கூட, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3-5) - அலவலைமை தவிர்த்த அழகன் - என்னும்படி தனது அழகு மூலமாகவே அவனுக்கு இருந்த த்வேஷம் நீக்கித் திருத்திய திருமேனியாகும். மேலும் திருவாய்மொழி (7-5-3) - திருவடி தாட்பாலடைந்த - என்னும்படி, தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்கின்ற ஸ்வபாவத்தை உடையதாகவும் திருமேனி இருக்கிறது.

149. சரணம் - இஷ்டப்ராப்திக்கு அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கு தப்பாத உபாயமாக.

அவதாரிகை - அநந்தரம், சரண பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் - சரணம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து சரணம் என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபாயே க்ருஹ ரக்ஷித்ரோச் சப்தச் சரணமித்யயம் வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்த்தைக வாசக: என்கிறபடியே சரண சப்தம் ரக்ஷிதாவுக்கும் க்ருஹத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வாசகமேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்துக்கே வாசகமாகையாலும், உபாய க்ருத்யம் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரகரணமாகையாலும், “இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக” என்று இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார். இஷ்டாநிஷ்டங்கள்தாம் இன்னவையென்னுமத்தைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச் செய்தார். ஸ்ரீய:பதிப்படியிலும் “அநிஷ்டமாகிறது அவித்யையும், அவித்யாகார்யமான ராகத்வேஷங்களும், புண்ய பாப ரூபமான கர்மங்களும், தேவாதி சதுர்வித சரீரங்களும், ஆத்யாத்மிகாதி துக்க பரம்பரைகளும்; இஷ்டமாகிறது - அர்ச்சிராதி மார்க்கமநமும், பரமபத ப்ராப்தியும், பரமாத்ம தர்சநமும், குணாநுபவ கைங்கர்யங்களும்” என்று ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார். ஆகையால், இவ்விடத்திலும் அவை வக்தவ்யங்கள்.

விளக்கம் - அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (36-36) - உபாயே க்ருஹ ரக்ஷித்ரோச் சப்தச் சரணமித்யயம் வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்த்தைக வாசக: - சரணம் என்ற பதம் உபாயம், வீடு மற்றும் காப்பவன் ஆகிய மூன்று பொருளையும் அளிப்பதாகும்; இங்கு சரணை என்ற பதம், உபாயம் என்பதையே குறிக்கிறது - எனக் கூறியது. இதன்படி - சரணம் என்ற பதமானது காப்பவன், வீடு, உபாயம் ஆகிய மூன்றையும் குறிக்கும் என்றாலும், இங்கு உபாயம் என்ற பொருளில் உள்ளது. உபாயத்தின் செயல் என்பது விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதும், தகாதவற்றை விலக்குவதும் ஆகும். ஆகவே சரணம்

என்ற இந்தப் பதத்திற்குச், சூர்ணையில் உள்ளபடி “இஷ்டப்ராப்திக்கு அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கு தப்பாத உபாயமாக” – என்று அருளிச்செய்கிறார். விரும்பத்தக்கவை எவை, விலக்கத்தக்கவை எவை என்று பரந்தபடியில் விரிவாக அருளிச்செய்தார். இதனை ஸ்ரீ:யபதிப்படியில் சுருக்கமாகப் பின்வருமாறு அருளிச்செய்கிறார். விலக்கத்தக்கது என்பது – அறியாமை, அறியாமை காரணமாக உண்டாகும் விருப்பு-வெறுப்பு, புண்ணிய பாவ கர்மங்கள், ஆதிதைவதம் முதலான மூன்று வகையான துன்பங்கள் – ஆகியவையாகும். விரும்பத்தக்கவை – அர்ச்சிராதி மார்க்கம், பரமபதம், பரம்பொருளின் தரிசனம் மற்றும் அவனது குணங்களை அனுபவித்தபடி செய்கின்ற கைங்கர்யம் – என்பவையாகும். இந்த இடத்திலும் இவற்றைக் கொள்ள வேண்டும்.

150. இத்தால், ப்ராப்யந் தானே ப்ராபகம், என்கிறது.

அவதாரிகை - கீழே நிர்ந்தேசித்த வஸ்துவை உபாயமாகச் சொன்னதன் தாத்தப்ரயத்தை அருளிச் செய்கிறார் - இத்தால், ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது – என்று.

விளக்கம் - திருவடிகளை உபாயம் என்று கூறியதன் மறைமுகமான பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிற இத்தால், ப்ராப்ய வஸ்துதானே ப்ராபகம் என்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது என்கை.

விளக்கம் - திருவடிகளைச் சரணம் என்று கூறியதால், அடையப்படும் இலக்காக உள்ள வஸ்துவே அதனை அடையும் உபாயமாகவும் உள்ளது என்று ஆகிறது.

151. கீழ்ச் சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிநே.

அவதாரிகை – “கீழ் ப்ராப்யப்ரஸங்கம் உண்டோ?”, என்ன அருளிச் செய்கிறார் - கீழ்ச் சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிநே – என்று.

விளக்கம் – அடையப்படும் பேறு (ப்ராப்யம்) முன்பே கூறப்பட்டதா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸமஸ்தபதமான பூர்வபதத்திற் சொன்ன லக்ஷ்மீ விஸிஷ்டத்வமும், கல்யாண குணயோகமும், திவ்யமங்கள விக்ரஹோபேதத்வமும் ஆகிற மூன்றும் சரியா ஸார்த்தம் ஆஸ்தே, ஸர்வாந் காமாந் அஸ்நுதே, ஸதா பச்யந்தி என்று இவனுக்கு அநுபவ விஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவையாகையாலே ப்ராப்யமிநே – என்கை.

விளக்கம் – ஸ்ரீமத் என்ற பதம் மூலம் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியவன் என்பதும், அனைத்து கல்யாண குணங்களையும் உடையவன் என்பதும், திவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தை உடையவன் என்பதும் கூறப்பட்டது. இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே ப்ராப்யமாக உள்ளான் என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகள் உணர்த்துகின்றன:

- சைவ புராணம் – ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஆஸ்தே – வைகுண்டத்தில் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியவனாகிய.
- தைத்திரீய உபநிஷத் – ஸர்வாந் காமாந் அஸ்நுதே - அவன் பரம்பொருளுடன், அனைத்து கல்யாணகுணங்களுடன் அநுபவிக்கிறான்.
- விஷ்ணு புராணம் - ஸதா பச்யந்தி - அவனை நித்யசூரிகள் எப்போதும் காண்கின்றனர்.

இப்படியாக இவனே ப்ராப்யம் என்று கூறப்பட்டது.

152. இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்தனை.

அவதாரிகை - ஆனால் இத்தை உபாயமாக்குகிறதானேன்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் - இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்தனை – என்று.

விளக்கம் - இவன் ப்ராப்யம் என்றால், இவனே எப்படி உபாயம் ஆகிறான் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது அகிஞ்சநனாய் அநந்ய கதியாயிருக்கிற இவன், தன் செயல் மாட்சியாலே போக்யமான பாலை மருந்தாக்குவாரைப்போலே, ப்ராப்யமானது தன்னையே ப்ராபகமாக்குகிறானித்தனை – என்கை.

விளக்கம் - ஜீவன் தனக்கு வேறு கதி அற்றவனாக, தன்னைக் காப்பதற்கு வேறு கதி இல்லாதவனாக, செயலற்று நிற்பதால், ப்ராப்யமான ஸர்வேச்வரனையே உபாயமாகவும் கொள்கிறான். இனிமையாக உள்ள பால், ஒரு சிலருக்கு மருந்தாக உள்ளது போன்று ஆகும்.

153. "சரணௌ சரணம்" என்கையாலே உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் என்கிறது.

அவதாரிகை - இது தன்னாலே இவ்வுபாயத்துக்கு ஓரதிசயம் சொல்லுகிறது என்கிறார் - சரணௌ சரணம் என்கையாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய உபாயத்துக்கு உள்ள ஒரு மேன்மையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "சரணௌசரணம்" என்று ப்ராப்யவஸ்து தன்னையே ப்ராபகமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்யம் வேறும் தான் வேறுமாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் இது என்னுமிடம் சொல்லுகிறது - என்கை.

விளக்கம் - சரணௌ சரணம் என்று ப்ராப்யமாக உள்ள திருவடிகளையே உபாயமாகவும் சொல்வதால், இந்த உபாயம் மற்ற உபாயங்களைவிட வேறுபட்டு, மிகவும் சிறந்ததாக உள்ளது என்று கருத்து.

154. ப்ரபத்யே - ப்றறுகிறேன்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், க்ரியாபதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - ப்ரபத்யே = ப்றறுகிறேன் - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து உள்ள வினைச்சொல்லான ப்ரபத்யே என்று பதத்திற்கு விளக்கம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்பதம் "பதகதௌ" என்கிற தாது ஸித்தமாகையாலே கதி வாசியாகையாலும், உத்தமனாகையாலும் "ப்றறுகிறேன்" என்று இதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - ப்ரபத்யே என்ற பதம் "பதகதௌ" என்று தாதுவில் இருந்து தோன்றியது ஆகும். இது "கதி" என்னும் பொருளை அளிப்பதாகும். மேலும் இந்தச் சொல், வினைச்சொல்லாக உள்ளதால், இதற்கு "பற்றுக்கிறேன்" என்று பொருள் அருளிச் செய்தார்.

155. வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு அழிவில்லை (இழவில்லை); "ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்" ஆகையாலே, மாநஸமாகக்கடவது.

அவதாரிகை - இதுதான் மாநஸ வாசக காயிக ரூபையான த்ரிவித கதியையும் காட்டவற்றகையாலே, அதில் எந்தக் கரணத்தால் உண்டான பற்றுதலைச் சொல்லுகிறது? என்ன அருளிச் செய்கிறார் - வாசிகமாகவும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பற்றுதல் என்பது மனம், வாக்கு மற்றும் உடல் ஆகிய மூன்றாலும் நிகழலாம் என்பதால், இங்கு எத்தகைய பற்றுதல் கூறப்படுகிறது என்று அருளி செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பவசரணம் இத்யாதிப்படியே ரக்ஷிக்கவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும், அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ என்கிறபடியே பகவத் ப்ரஸாத ஹேதுபூதமான அஞ்ஜலியை ப்ரயோகித்தல் நிஷாத காகாதிகளிப்போலே ரக்ஷகவஸ்து. இருந்த இடத்தே வருதல் செய்கையாகிற கேவலாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலஸித்திக்கு அழிவில்லை. ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ: என்கிறபடியே, ஞாநத்தாலே மோக்ஷம் என்கையாலே, மாநஸமான பற்றுதல் ஆகக்கடவது என்கை. அதாவது, ஒரு புத்திவிசேஷம். இந்த புத்தி விசேஷந்தன்னைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார், ஸ்ரீய:பதிப்படியிலும், "இந்த புத்திவிசேஷமாகிறது - அநந்யார்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமாய், இதரோபாய வ்யாவ்ருத்தமாய், பகவத் ரக்ஷகத்வாநுமதிரூபமாய், ஸக்ருதநுஷ்ட்டேயமாய், வ்யபிசார விளம்பவிதுரமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், நியமசூந்யமாய், அந்திம ஸ்ம்ருதி நிரபேக்ஷமாய், ஸுசுகமாய், யாச்ஞாகர்ப்பமாய், த்ருடாத்ய வஸாய ரூபமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம்", என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால் இவ்விடத்தே அதுவும் அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விஷ்ணு புராணம் - பவ சரணம் - எனக்கு உபாயமாக இருப்பாய் - என்று, தன்னைக் காப்பாற்ற இவனே கதி என்று ஒரு சொல் மூலமே அவனை அடையலாம்.

- கருட புராணம் - அஞ்சலி: பரமா முத்ரா - கைகள் கூப்பிய அஞ்சலி முத்திரையானது எம்பெருமானை மகிழ்ச் செய்வதால், அது மிகவும் சிறந்த முத்திரையாகும் என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய கருணையைப் பெறுவதற்குக் காரணமாக இருக்கவல்ல கைகூப்புதலைச் செய்யலாம். இதனையே வேடனாகிய குகனும், காகாசுரனும் செய்ததைக் காண்க. இந்த இரண்டு முறைகளிலும் எம்பெருமானை இருந்த இடத்திற்கு வரவழைக்க இயலும் என்பதால், இவற்றின் பலன் அதிகமாகவே கிட்டும்.

மஹாபாரதம் மோக்ஷ பர்வம் - ஞானநாந் மோக்ஷ: - ஞானமே மோக்ஷ உபாயம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஞானத்தால் மோக்ஷம் உண்டாவதால், மனதின் மூலம் எம்பெருமானைப் பற்றுதல் என்பதே ப்ரபத்யே என்ற பதம் மூலம் கூறுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். மனதின் மூலம் பற்றுதல் என்றால், ஒரு விசேஷமான அறிவைப் பெறுதல் என்பதாகும். இந்த அறிவு என்பது என்ன என்பதைப் பரந்தபடியில் விரிவாக அருளிச்செய்தார். இதனை ஸ்ரீய:பதிப்படியில் பின்வருமாறு அருளிச்செய்கிறார் - இந்த விசேஷமான அறிவு என்பது எத்தகைய சிந்தனை என்றால் - அந்தச் சிந்தனை எம்பெருமானை அல்லாது மற்ற யாருக்கும் அடிமை அல்ல என்பதில் இருந்து தோன்றுவது, மற்ற உபாயங்களை விட மாறுபட்டது, எம்பெருமானையே நமது ரக்ஷகன் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டது, ஒரு முறை மட்டுமே இயற்றப்பட வேண்டியது, தப்புவதற்கோ அல்லது தாமதம் ஆவதற்கோ இடம் இல்லாதது, அனைவராலும் இயற்றப்படக் கூடியது, இயற்றுவதற்கு எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுகளும் இல்லாதது, உயிர் விடும் நேரத்தில் எம்பெருமானை எண்ண வேண்டும் என்ற விதிமுறை இல்லாதது, மிகவும் எளியது, விண்ணப்பத்துடன் கூடியது, உறுதியுடன் இருப்பது - என்பதாகும்.

156. உபாயம் அவனாகையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை.

அவதாரிகை - இப்படி மாநஸமாத்ரமே அமையுமோ? “சிந்தையாலும்” இத்யாதிப்படியே த்ரிவித கரணத்தாலும் ஸ்வீகரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - உபாயம் அவனாகையாலும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக மனதினால் எண்ணினால் மட்டுமே போதுமா? அல்லது திருவாய்மொழியில் (6-5-11) - சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையாலும் - என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடி மூன்றாலும் இயற்றவேண்டுமா? இந்த சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பலஸித்திக்கு உபாயம் – பற்றப்படுகிற ஈச்வரனாகையாலும் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாதப்ரதீதியில் உபாயம் போல் தோற்றிக்கழியுண்டு போமதொழிய, ஸாக்ஷாத் உபாயம் அல்லாமையாலும் பலஸித்திக்கு அத்வயஸாயாத்மகமான ஸ்வீகாரம் ஒன்றுமேயமையும். இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை – என்கை. அதவா, இப்படி ஓரொன்றிலே ஒதுக்கிச் சொல்லுகிறதென்? த்ரிவித கரணத்தாலும் பற்றுதலை சொன்னாலோவென்ன, “உபாயம்” இத்யாதியாலே அருளிச் செய்கிறாராகவுமாம். அப்போதைக்கு ஓரொன்றே அமையும், இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை – என்கை. நிர்ப்பந்தம் இல்லை என்கையாலே, இந்த ஸ்வீகாரம் த்ரிவித கரணத்தாலும் உண்டானாலும் குறையில்லையென்னுமிடம் தோற்றுக்கிற, “இப்ப்ரபதநம் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏக கரணத்தாலே உண்டாகவுமாம்; பலஸித்திக்குக் குறையில்லை. அதிகாரி பூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் வேணும். பலஸித்திக்கு ஏககரணமே அமையும். உபாயபூர்த்திக்கு ஸ்ரீய:பதித்வமும் வாத்ஸல்யாதி குணயோகமும் திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்” என்றிறே பரந்தபடியில் இவர்தாம் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - மோக்ஷம் என்னும் பலன் கிட்டுவதற்கு உபாயமாக உள்ளவன் ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே ஆவான். மனம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் இயற்றப்படும் பற்றுதல் என்னும் உபாயம் நேரடியாகவே மோக்ஷத்தைப் பெற்றுத் தரவல்லது என்று தோன்றினாலும், அவை அந்தத் தன்மை கொண்டவை அல்ல. ஆகவே மனதில் உறுதியுடன் கொள்ளும் பற்றுதல் என்பது மட்டுமே போதுமானது, மூன்றாலும் பற்றுதல் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மேலும் ஒரு விளக்கம் கூறலாம். இந்த மூன்றாலும் பற்ற வேண்டும் என்ற விதிமுறை இல்லை என்பதால், ஒன்றை மட்டுமே உபாயமாகக் கொண்டால் போதுமானது. ஆனால் விதிமுறை இல்லை என்பதால் மூன்றாலும் பற்றினாலும் பிழை இல்லை என்னும் கருத்தை பரந்தப்படியில் பின்வருமாறு அருளிச்செய்கிறார் - சரணாகதி என்பதை மனம் என்னும் ஓர் உபாயத்தாலோ அல்லது மனம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்று உபாயங்களாலோ கைக்கொள்ளலாம். இப்படி இருந்தால் மட்டுமே பூர்ணமான தகுதி விளைந்தது என்று கொள்ளலாம். ஆனால் மோக்ஷம் கிட்டுவதற்கு ஏதோ ஒன்றின் மூலம் பற்றினாலே போதுமானது. எம்பெருமான் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக இருக்கும் தகுதியானது, அவனுக்கு மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன், திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடம், திவ்யமங்கள விக்ரஹம் போன்றவற்றால் ஏற்படுகிறது. இது போன்று, மோக்ஷத்தை எதிர்பாக்கும் அதிகாரிக்கு இந்த மூன்றாலும் பற்றுதல் அவசியமானது.

157. வர்த்தமான நிர்த்தேசம் - ஸத்வம் தலையெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கைக்காக.

அவதாரிகை - ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ராத்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம், ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்தி ஸக்ருத்கரணீயையாயிருக்க, வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - வர்த்தமான நிர்த்தேசம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் - ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ராத்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம் - சாஸ்த்ரங்களின் சாரமாக உள்ள ப்ரபத்தி என்பது ஒருமுறை இயற்றப்பட்டாலும், அது ஒருவனை ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்ட வைக்கும் - என்றும், இராமாயணம் - ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - ஒருமுறை என்னிடம் அடைக்கலம் அடைந்தால் போதுமானது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒருமுறை செய்தால் போதுமானது என்பதாக ப்ரபத்தி உள்ளது. இப்படி இருக்கும்போது "ப்ரபத்யே - பற்றுக்கிறேன்" என்று பலமுறை செய்யத்தக்கது போன்று நிகழ்காலத்தில் ஏன் கூறவேண்டும்? இந்தக் கேள்விக்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ, நின்னடியிணை அடைந்தேன், அடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேன் என்கிறபடியே சொல்லாதே "ப்ரபத்யே" என்று வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது - ப்ரக்ருதியோடேயிருக்கிற இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி, உபாயபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே, ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநச்சரணம் வ்ரஜேத் என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம் இல்லாமையாலும், அதுதான் ஸக்ருத் க்ருதமான பின்பு புந:காரணம் ஆகாமையாலும் பூர்வப்ரபதநத்தை அநுஸந்திக்கைக்காகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை - லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ - உலகம் அளந்த உனது திருவடிகளை சரணம் அடைந்தேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - நின் அடியிணை அடைந்தேன், அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன் - என்று கூறுவது போன்று கூறாமல், "ப்ரபத்யே" என்று நிகழ்காலத்தில் கூறப்பட்டது. இது ஏன் என்றால் - இந்த உலகுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பு காரணமாக ஒருவன், ரஜஸ் மற்றும் தமோ குணங்களால் கலங்கி நின்று, எம்பெருமான் அல்லாமல் வேறு உபாயங்களைக் கைக்கொண்டிருக்கக்கூடும். அதன் பின்னர் அவனுக்கு ஸத்வகுணம் மேலோங்கிய காலத்தில், மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபட்டதை எண்ணி அவன் வருத்தமும், அச்சமும்

கொள்ளக்கூடும். தன்னுடைய ப்ரபத்தி கைவிட்டுப் போனதோ என்று எண்ணக்கூடும். இதற்கு லக்ஷ்மீ தந்தரம் - ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநச்சரணம் வ்ரஜேத் - ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும், மறுபடி சரணம் புகுதலே ஆகும் - என்னும்படி, மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்வதைத் தவிர வேறு பரிகாரம் கிடையாது. ஆனால் ஒருமுறை செய்யப்பட்ட ப்ரபத்தியை மீண்டும் செய்தல் என்பது ஏற்க இயலாதது. ஆகவே முன்னர் செய்த ப்ரபத்தியை மீண்டும்மீண்டும் எண்ணிப் பார்த்தபடி இருக்கவேண்டும் என்பதை உணர்த்தவே, “ப்ரபத்யே” என்று நிகழ்காலத்தில் கூறினார்.

158. உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலசேஷபத்துக்கும், இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்.

அவதாரிகை - இன்னமும் இவ்வர்த்தமாநத்துக்குச் சில ப்ரயோஜநங்களை அருளிச்செய்கிறார் - உபாயாந்தரங்களில் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக நிகழ்காலத்தில் கூறப்பட்டதன் வேறு பலன்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பூர்வவாஸனையாலே அவசமாக உபாயாந்தரங்களிலே மநஸ்ஸு செல்லாமைக்காகவும், இவ்வநுஸந்தாந்தாலொழியப் போதுபோக்க அரிதாகையாலே காலசேஷபத்துக்காகவும், இதனுடைய ரஸ்யதையாலே விடமாட்டாமையாலும், இவ்வநுஸந்தாநம் இடைவிடாமல் நடக்கக் கடவதாயிருக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - முன்பு செய்த ப்ரபத்தியை பின்வரும் காரணங்களுக்காக எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்:

- எல்லையற்ற காலமாக உண்டான வாசனையின் விளைவாக, எம்பெருமானை விடுத்து வேறு உபாயங்களில் மனம் செல்லாமல் தடுப்பதற்கு.
- பொழுது போக்குவதற்கு.
- விட முடியாத இனிமையாக இருப்பதால்.

159. பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நமுவும்.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றிக்கே, பலஸித்திக்குப் பலகாலம் அநுஸந்திக்க வேணுமென்றாலோ என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - பேற்றுக்கு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் பொருள் கொள்ளாமல் மோசுஷம் கிட்ட வேண்டும் என்பதற்காகப் பலமுறை ப்ரபத்தியை இயற்றவேண்டும் என்று கூறினால்? என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜநங்களுக்காக அன்றிக்கே பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்கவேணுமென்று ப்ரபத்தி பண்ணில் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹமான ஸித்தோபாயம் சணற்கயிறு கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே தன்னைக்கொண்டு நழுவும் - என்கை. ஆக பூர்வவாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட பலன்களுக்காக மட்டும் அல்லாமல் மோசுஷத்திற்காக மட்டுமே ப்ரபத்தியை பலமுறை இயற்றவேண்டும் என்று ஒருவன் நினைத்தால், தன்னை விட வேறு எந்த உபாயத்தையும், சேதனன் பின்பற்றுவதைப் பொறுக்கமாட்டாத எம்பெருமான், அவனைக் கைவிட்டு விடுவான். இது அனுமன் விஷயத்தில் சணல் கயிறு கண்ட ப்ரம்மாஸ்திரம் நழுவியது போன்று ஆகும் (இதன் கருத்து என்ன? இலங்கையில் அரக்கர்கள், அனுமனை ப்ரம்மாஸ்திரம் கொண்டு கட்டினர். அதில் இருந்து அனுமன் தப்பி விடுவானோ என்று சணல் கயிறும் கொண்டு கட்டினர். இப்படிச் செய்தவுடன் ப்ரஹ்மாஸ்திரம் நழுவி விட்டது - காரணம், அரக்கர்கள் ப்ரம்மாஸ்திரத்தை நம்பாமல் இருந்ததே ஆகும். இது போன்று எம்பெருமானிடம் ப்ரபத்தி செய்து, அவனை நம்பாமல் மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபட்டால் அவன் நம்மைக் கைவிடுவான் என்று கருத்து). இப்படியாக த்வய மந்திரத்தின் முதல் வரிக்கான பொருளை அருளிச் செய்தார்.

160. உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இனி, உத்தர வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் - உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து, த்வய மந்திரத்தின் இரண்டாவது வரிக்கான பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – ப்ராப்யமாவது, ஸ்ரீய:பதியாய், ஸர்வஸ்வாமியாய் இருக்கிற ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிற் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

விளக்கம் – த்வயத்தின் இரண்டாவது வரி ப்ராப்யத்தைக் கூறுகிறது. ப்ராப்யம் என்றால் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனும், அனைத்துக்கும் ஸ்வாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் நாம் செய்கின்ற கைங்கர்யமே ஆகும்.

161. ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

அவதாரிகை - ப்ராபகவரணாந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு அபிப்ராயம் அருளிச் செய்கிறார். ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை என்று.

விளக்கம் – இலக்கை (ப்ராப்யம்) அடைவதற்கான மார்க்கத்தை (ப்ராபகவரணம்) கூறியபின், ப்ராப்யத்தைப் பற்றி கூறியதற்கான காரணம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமாகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்று என்னுமிடஞ்சொல்லுகை, இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநம் என்றபடி.

விளக்கம் – த்வயத்தின் முதல் வரியில் குறிப்பட்ட சாதனமானது நான்கு பலன்களுக்கும் பொதுவாகவே உள்ளது (நான்கு பலன்கள் = இழந்த செல்வம், புதிதாக வேண்டும் செல்வம், ஆத்ம ப்ராப்தி, பகவத் அனுபவம்). ஆனால் த்வயத்தின் முதல் வரி மூலம் கைக்கூடும் வழியானது முதல் மூன்று பலன்களுக்காக அன்று. அது பகவத் கைங்கர்யம் அடைவதற்கே ஆகும் என்று உணர்த்துவதற்காகவே ப்ராப்யத்தைக் கூறினார்.

162. உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினார்போலே, உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

அவதாரிகை – ப்ராப்யாந்தரங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை அபேக்ஷிக்க வேண்டுவானென் என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் – உபாயாந்தரங்களை விட்டு – என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மற்ற ப்ராப்யங்களை கைவிட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை மட்டுமே ஏன் வேண்டி நிற்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யசரணத்வ ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாகக் கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமமான ஸித்தோபாயத்தை பற்றினாற்போலே, உபேய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாக உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது – என்கை.

விளக்கம் – ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற தன்மை என்பது, வேறு எதனையும் தனக்குத் தஞ்சம் என்று கொள்ளாமல் எம்பெருமானை மட்டுமே தஞ்சமாகக் கொள்வதே ஆகும். இந்தத் தன்மையைப் பின்பற்றி ஒருவன் இருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்ட அவன் கர்ம-ஞான-பக்தி ஆகிய யோகங்களைக் கைவிட்டு, இறுதியான உபாயமாகிய ஸித்தோபாயமாகிய எம்பெருமானைப் பற்றுகிறான். இது போன்றே ஒருவன் ப்ராப்யத்தை வேண்டி நிற்கக்கூடும். அப்படிப்பட்ட ஒருவன் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதைத் தவிர வேறு எதனையும் இன்பமாகக் கொள்ளாத ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ப, ஐச்வர்யம்-கைவல்யம் முதலான பலன்களைக் கைவிட்டு, இறுதியான ப்ராப்யமாக உள்ள கைங்கர்யத்தை வேண்டி நிற்பான்.

163. இவன் அர்த்திக்கவேணும்மோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்.

அவதாரிகை - நினைவறியும் ஈச்வர்ன் பக்கல் ப்ரார்த்தனை மிகையென்றிருப்பார் பண்ணும் ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார் - இவன் அர்த்திக்கவேணும்மோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ என்னில் - என்று.

விளக்கம் – எம்பெருமானிடம் இது போன்று வேண்டி நிற்பது அவசியம் அற்றது என்று சிலர் கூறுவார்கள். காரணம், அனைத்தையும் அறிந்த எம்பெருமான், தன்னிடம் வந்தவனுக்கு என்ன தேவை என்று அறிய மாட்டானோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கான விடையை மேலே அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – தனியாக ஏதும் இல்லை.

164. இவன் பாசுரங்கேட்டாவாறே திருவுள்ளம் உகக்கும்.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - இவன் பாசுரங்கேட்டாவாறே திருவுள்ளமுகக்கும் - என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ருக்ணதையாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக்கிடந்த ப்ரஜை ரோகந்தீர்ந்து பசிவிளைந்து "சோறு" என்று அபேசுஷிக்கும் பாசுரங்கேட்டால் பெற்ற தாய் உகக்கும்போலே, அநாதிகாலம் ப்ராப்யாந்தரப்ராவண்யமாகிற நோய் கொண்டு இந்த ப்ராப்யத்தில் நடையற்றுக் கிடந்தவன் இதிலே ருசி பிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேசுஷிக்கிற பாசுரங்கேட்டாவாறே சேஷியான அவன் திருவுள்ளம் உகக்கும்; அதுக்காக அர்த்திக்கிறானித்தனை - என்கை.

விளக்கம் - ஒரு குழந்தை நோயால் பாதிக்கப்பட்டு, அதனால் உணவின் மீது ஆசையில்லாமல் இருந்தது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தக் குழந்தை குணம் அடைந்த பின்னர், பசி ஏற்பட்டு, தாயிடம் "உணவு கொடு" என்று கேட்கும்போது, அதன் தாய் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைவாள். இது போன்று நாம் எல்லையற்ற காலம், உலக விஷயங்கள் என்ற நோயால் பாதிக்கப்பட்டு, பகவத் கைங்கர்யம் என்ற ப்ராப்யத்தின் மீது ஆசையில்லாமல் இருக்கக்கூடும். அதன் பின்னர் ஒரு நாள் கைங்கர்யத்தின் மீது ஆசை கொண்டு, எம்பெருமானிடம் சென்று, கைங்கர்யத்தை விண்ணப்பிக்கக்கூடும். இதனைக் கேட்டு நமது எஜமானனான ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளம் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறது. அதனால்தான் ஒருவன் கைங்கர்யத்தை வெளிப்படையாக வேண்டுகிறான் என்று கருத்து.

165. ஸ்ரீமதே – பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

அவதாரிகை - இனி, இவ்வாக்யத்துக்கு ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - ஸ்ரீமதே - என்று.

விளக்கம் - இரண்டாவது வரியின் ஒவ்வொரு பதத்திற்கு பொருளை அருளிச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொள்கிறார். முதல் பதத்திற்கான பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு என்று இங்கும் ஸ்ரீசபத்ததுக்குப் பூர்வவாக்யத்திற் சொன்ன வ்யுத்தபத்தித்வயமும் அதில் அர்த்தமும் மதுபர்த்தமான நித்யயோகமும் அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - ஸ்ரீமதே என்று பதத்திற்கு, "பெரியபிராட்டியுடன் எப்போதும் கூடி இருப்பவனுக்கு", என்று பொருள் அருளிச் செய்கிறார். முதல் வரியில் கூறியது போன்று இங்கும் "ஸ்ரீ" என்ற பதத்திற்கு வ்யுத்தபத்திப் பொருளும் (சேதனர்களால் அண்டப்படுகிறாள்) கர்த்தரி வ்யுத்தபத்திப் பொருளும் (எம்பெருமானிடம் அண்டி உள்ளாள்) என்றும், எம்பெருமானிடம் எப்போதும் சேர்ந்து உள்ளாள் என்ற பொருளையும் அருளிச் செய்கிறார்.

166. அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இரண்டிடத்திலும் நித்யயோகம் ஒத்திருக்கச்செய்தே அவ்வவதசாநு குணமாக இவளிருக்கும் இருப்பை அருளிச் செய்கிறார் - அவன் உபாயமாமிடத்தில் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - த்வய மந்திரத்தின் இரண்டு வரிகளிலும் எம்பெருமானுடன் பெரியபிராட்டி எப்போதும் சேர்ந்து உள்ள நித்யயோகம் கூறப்பட்டுள்ளது - என்றாலும், இவள் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் எவ்விதம் செயல்படுகிறாள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அவன் சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கத்தை ஸஹியாமையாலே தான் உபாயபாவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே, ஸாபராத சேதநருடைய அபராதங்களைப் பார்த்து அவன் சீறுமளவில், அதை ஸஹித்து அங்கீகரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷாகாரமாயிருக்கும்; அவன் சேதநர்க்குக் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி தயா ப்ராப்யனாமிடத்தில், அவனேபாதி கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்கையாலே கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும் - என்கை. இது தன்னைப் பரந்தபடியிலே - பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தம் சேதநருடைய அபராதத்தையும் ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையுங்கண்டு, "இவர்கள் அவனுடைய க்ரோதத்துக்கு விஷயபூதராய் நசித்துப்போகாதே, இவனைக் கிட்டி உஜ்ஜீவித்துப் போக வேணும்", என்று ஸாபராதரான சேதநரை ஈச்வரனோடே சேர்க்கைக்கான என்றுமொக்க விடாதேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இங்குத்தை ஸ்ரீமச்சப்தம் கைங்கர்ய

ப்ரதிஸம்பந்தைத்வத்தைப் பற்றவும், இவர்கள் பண்ணுங்கைங்கர்யத்தை ஈச்வரன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அநுபவ விச்சேதத்தில் தனக்கு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி இருக்கையாலே, நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷத்துக்காகவும், அவனைக்ஷணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸம்ச்லிஷ்டையாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது - என்று விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - தன்னை அடைய விரும்பும் சேதனர்களுக்கு ஏற்படும் தடைகளை விலக்கும்போதும், அவர்களுக்கு வேண்டியதை அளிக்கும்போதும் எம்பெருமான் அவர்களின் உபாயமாக உள்ளான். இந்தச் சூழ்நிலையில் அவன் தன்னைத் தவிர சேதனர்கள் வேறு எந்த ஓர் உபாயத்தையும் நாடுவதை விரும்புவதில்லை. இப்படி உள்ளபோது, பெரியபிராட்டியார் தான் ஓர் உபாயமாக மாறாமல், சேதனர்களின் குற்றங்களைக் கண்டு எம்பெருமான் கோபம் கொள்ளும்போது, அந்தக் குற்றங்களை அவன் காணாமல் நம்மை மன்னிக்கும்படியாக, சிபாரிசு செய்பவளாக உள்ளான். எம்பெருமான் சேதனர்களின் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்ற ப்ராப்யையாக உள்ளான். சேதனர்கள் அவனுக்குச் செய்கின்ற ஒரு மடங்கு கைங்கர்யத்தை, எம்பெருமான் பத்து மடங்காகக் காணும்படிச் செய்கிறான். இப்படியாகக் கைங்கர்யத்தை வளர்க்கிறான். இதனைப் பரந்தபடியில் மிகவும் விரிவாக அருளிச்செய்கிறார். முதல் வரியில் உள்ள ஸ்ரீமத் என்ற பதத்தின் மூலம் - இவள் சேதனர்களின் குற்றங்களையும் எம்பெருமானின் தண்டிக்கும் சுதந்திரத்தையும் அறிந்து, "இவர்கள் அவனது கோபத்திற்கு இலக்காக நின்று நாசம் அடையாமல் தடுக்க வேண்டும். நான் அவனிடம் சென்று இவர்கள் பிழைக்கும் வழி செய்யவேண்டும்", என்று எண்ணுவது உணர்த்தப்பட்டது. ஆக, குற்றங்கள் நிறைந்தவர்களாக உள்ளபோதிலும், சேதனர்கள் எம்பெருமானுடன் சேர்ந்து இருப்பதற்காக, இவள் அவனுடன் எப்போதும் சேர்ந்து இருக்கிறாள் என்று கருத்து. இரண்டாவது வரியில் உள்ள ஸ்ரீமத் என்ற பதம், கைங்கர்யம் ஏற்றுக் கொள்பவளாக இவள் இருக்கின்ற நிலையைக் கூறுகின்றது. இந்த வரி மூலம் இவள் இரண்டு காரணங்களுக்காக எம்பெருமானை விட்டு ஒரு நொடி கூட பிரியாமல் உள்ளாள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. அவையாவன - எம்பெருமான் மனதில் சேதனர்கள் செய்கின்ற கைங்கர்யங்களை பத்து மடங்கு ஆக்குதல்; அவனை விட்டு ஒரு நொடி பிரிந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் இருத்தல் - என்பதாகும்.

167. இதிலே திருமந்திரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது.

அவதாரிகை - திருமந்திரத்தில் உத்தரபதத்துக்கு இவ்வுத்தரவாக்யம் விவரணமாயிருக்கிற படியை அருளிச்செய்கிறார் - இதிலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - த்வய மந்திரத்தின் இரண்டாவது வரியானது திருமந்திரத்தின் இறுதி பதமான நாராயணாய என்பதன் விளக்கமாக உள்ளது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநமென்னுமிடத்தை சாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கிற இந்த வாக்யத்திலே, திருமந்திரத்தில் “நாராயணாய” என்று கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநமென்னுமிடம் ஆர்த்தமாகையாலே அவிசதமாகச் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது - என்கை. அங்கு “நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப் பெறுவேனாக வேணும்” என்கிற இவ்வளவொழிய, “அடிமை கொள்ளுமவன் ஸ்ரீமானாகவேணும்” என்றும், “அடிமை செய்யுமவன் நிர்மமனாக வேணும்” என்றும் சொல்லாமையாலும், அவை இரண்டும் இங்குச்சொல்லுகையாலுமிறே, அந்தப் பதத்துக்கு இவ்வாக்யம் விவரணமாயிற்று.

விளக்கம் – த்வய மந்திரத்தின் இரண்டாவது வரியானது சேதனர்களின் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்வது திவ்யதம்பதிகள் என்று காண்பிக்கிறது. இதன் மூலம் திருமந்திரத்தில் கூறப்பட்ட நாராயணாய என்ற பதத்தின் பொருள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. திருமந்திரத்தில் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்பவன் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியவனாக இருக்கவேண்டும் என்றோ, கைங்கர்யம் செய்பவன் சுயநலம் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும் என்றோ நேரடியாகக் கூறப்படவில்லை. அங்கு, “நாராயணனுக்கே நான் அடிமை செய்ய வேண்டும்”, என்பதே கூறப்பட்டது. ஆனால் இங்கு மேலே உள்ள இரண்டு கருத்துக்களும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டதால், இது “நாராயணாய” என்று பதத்தின் விளக்கமாக உள்ளது.

168. இளையபெருமானைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை முறை.

அவதாரிகை - இம்மிதுநத்துக்கே அடிமை செய்யவேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தந்தானென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் – இளையபெருமானைப்போலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கைங்கர்யத்தை எம்பெருமான் – பெரியபிராட்டியார் என்ற தம்பதிக்கு மட்டுமே செய்யவேண்டும் என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸாநிஷு ரம்ஸ்யதே அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே என்று பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்த இளையபெருமானைப்போலே, இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தம் – என்கை. மிதுந சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மிதுந கைங்கர்யமிறே ஸ்வரூப ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - இராமாயணம் - பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸாநிஷு ரம்ஸ்யதே அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே - லக்ஷ்மணன் இராமனிடம், "பெருமானே! நீ வைதேகியுடன் மலையின் அடிவாரங்களில் விளையாடும்போதும், கண் விழித்துள்ள போதும், உறங்கும்போதும் உனக்கு அனைத்துக் கைங்கர்யங்களும் செய்தபடியே இருப்பேன்", என்று கூறினான். இது போன்றே அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து இருக்கும் நேரத்தில் கைங்கர்யம் செய்தலே நமது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாக உள்ளது. இந்த இருவருக்கும் அடிமையாக உள்ளதே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பதால், இந்தத் தம்பதிக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் பொருத்தமே ஆகும்.

169. அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

அவதாரிகை - இன்னும் அச்சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யுமளவிலுள்ள வாசியை அருளிச் செய்கிறார் - அடிமை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எம்பெருமானும் பிராட்டியும் சேர்ந்துள்ளபோது கைங்கர்யம் செய்கின்ற நிலையின் மேன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் உபேக்ஷியாமல் கைங்கர்யங் கொண்டருளும்படி பண்ணுமவள் இவளாகையாலே ஸீதாமுவாச, ஸீதாஸமக்ஷம் காசுத்ஸ்தமிதம் வசநம் அப்ரவீத் என்று இவள் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையை அபேக்ஷித்துப் பெற்ற இளையபெருமானைப்போலே இவன் ப்ரார்த்திக்கிற அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் மாதாபிதாக்கள் இருவருமான சேர்த்தியிலே சுச்ருஷை பண்ணும் புத்ரனுக்குப்போலே, செய்கிற அடிமைதான் ரஸிப்பதும் பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே - என்கை.

விளக்கம் - தனது விருப்பப்படி செயல்கள் புரிபவனான எம்பெருமான், சேதனர்களின் கைங்கர்யத்தை ஒதுக்கிவிடாமல் ஏற்றுக்கொள்ளும்படிச் செய்பவன், பெரியபிராட்டியே ஆவாள். ஆகையால் இவள் இருக்கும்போது இலக்ஷ்மணன் இராமனிடம் பின் வரும் வரிகளைக் கூறினான் என்பதை இராமாயணத்தில் காணலாம்:

- ஸீதாம் உவாச - சீதையிடம் கூறினான்
- ஸீதாஸமக்ஷம் காசுத்ஸ்தமிதம் வசநம் அப்ரவீத் - சீதையைப் பார்த்தபடி இராமனிடம் கூறினான்

இப்படிச் சேதனனின் கைங்கர்யம் என்பது இந்த இருவரும் சேர்ந்து இருக்கின்ற நிலையிலேயே பலிக்கும். தாய் தந்தையர் சேர்ந்து உள்ளபோது தொண்டு செய்யும் புத்திரன் போன்று, எம்பெருமானும் பிராட்டியும் சேர்ந்துள்ளபோது கைங்கர்யம் செய்வதே இன்பத்தை உண்டாக்கும்.

170. நாராயணாய – ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு.

அவதாரிகை - இனி இரண்டாம் பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - நாராயணாய - என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து இரண்டாவது பதமான நாராயண என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - நாராயணத்வம், உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே “ஸர்வ சேஷியாயுள்ளவனுக்கு” என்கிறார். கைங்கர்ய ப்ராப்திஸம்பந்தியவான் சேஷியிறே.

விளக்கம் - நாராயண என்ற பதம் நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் தலைவன் என்பதை குறிக்கிறது. ஆகவே ஸர்வசேஷியாக உள்ளவனுக்கு, அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளவனுக்கு என்று கூறுகிறார். கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்பவன் சேஷி எனப்படுவான்.

171. இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

அவதாரிகை - கைங்கர்யந்தான் அநுபவஜிநித ப்ரீதிகாரிதமாகையாலும், அந்த ப்ரீதிதான் அநுபாவ்ய விஷயாதீநையாகையாலும், அநுபாவ்ய விஷயம் சொல்ல வேண்டுகையாலே அருளிச் செய்கிறார் - இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும் - என்று.

விளக்கம் - கைங்கர்யம் என்பது எம்பெருமான் அதனை ஏற்றுக்கொள்வதால் பிறக்கின்ற மகிழ்ச்சி காரணமாகப் பெருகுவதாகும். அந்த மகிழ்ச்சி என்பது கைங்கர்யம் மூலமாக அநுபவிக்கப்படும் விஷயத்தை பொருத்தே ஆகும். ஆகவே அந்த விஷயத்தை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்தில் கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவியாயிருக்கும் அநுபவத்துக்கு விஷயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும் - என்கை. ஸதா பச்யந்தி

என்றும், ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் கல்யாண குணங்களும், ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி என்கிற ஸ்வரூபத்தோபாதி கைங்கர்ய வர்த்தகங்களுமாய் போக்யங்களுமாயிறே இருப்பது; குணங்கள் என்று சாமாந்யேந சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களோடு வாத்ஸல்யாதி குணங்களோடு ஸௌர்யாதி குணங்களோடு வாசியற எல்லா குணங்களும் அநுபாவ்யங்களாயிருக்கையாலே பூர்வவாக்யத்தில் நாராயண பதத்தில் உபாயவரணத்துக்கு உபயுக்ததயா அநுஸந்தேயங்களான குணவிசேஷங்களும் இப்பதத்தில் ப்ராப்யதயா அநுஸந்தேயங்கள்; ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஆகார த்வயமுண்டாயிருக்கிறாப்போலே ஆச்ரயிகளான குணவிசேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வயமும் உண்டாயிறேயிருப்பது. இவையெல்லாம் பரந்தபடியிலே அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்ற எம்பெருமானைக் குறிக்கின்ற நாராயணாய என்ற பதம் மூலம் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு முன்னே தூண்டுகோலாக உள்ள அவனுடைய திருமேனி பற்றியும், திருக்கல்யாண குணங்கள் பற்றியும் அருளிச் செய்கிறார். யஜுர்வேதம் - ஸதா பச்யந்தி - நித்யஸூரிகள் எப்போதும் காண்கின்றனர் - என்றும், தைத்திரீய ஆனந்தவல்லி - ஸ: அஸ்நுதே ஸர்வான் காமான் - ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்ந்து இன்பமாக உள்ளான் - என்றும் உள்ள வரிகள் மூலமாக, அவனுடைய திருமேனியும் திருக்கல்யாண குணங்களும் அனுபவிக்கத் தக்கவையாக உள்ளன என்று அறியலாம். இவை இரண்டும் (திருமேனியும், திருக்கல்யாண குணங்களும்), தைத்திரீய ஆனந்தவல்லி - ரஸம் ஹி ஏவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி - ஜீவன் அவனை அடைந்து ஆனந்தம் அடைகிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் போன்றே கைங்கர்யத்தை வளரச் செய்வையாக உள்ளன. குணங்கள் என்று பொதுவாகக் கூறியதால் - ஞானம், சக்தி ஆகிய குணங்களோடு வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்களும், ஸௌர்யம் முதலான குணங்களும் வேறுபாடு இல்லாமல் அனுபவிக்கப்பட வேண்டும் என்று கருத்து. த்வயமந்திரத்தின் முதல் வரியில் உள்ள நாராயண என்ற பதம் மூலம், உபாயமாகிய அவனைப் பற்றுவதற்கு உபாயங்கள் எவ்விதம் கூறப்பட்டதோ, அந்தக் குணங்கள் அனைத்தும் இந்த வரியில் அவனே இலக்காகவும் உள்ளான் என்பதைக் கூறப்பட்டது. எம்பெருமானின் குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக விளங்குகின்ற அவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டு தன்மைகள் உண்டு; இது போன்று அவனது ஸ்வரூபத்தில் உள்ள குணங்களுக்கும் இந்த இரு தன்மைகள் இருப்பது முறையே ஆகும். இவை அனைத்தையும் பரந்தபடியில் விரிவாக அருளிச் செய்கிறார்.

172. சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

அவதாரிகை – இனி இப்பதத்துக்குத் தாத்தப்ரியம் இன்னதிலே என்கிறார் - சேஷித்வத்திலே நோக்கு – என்று.

விளக்கம் - நாராயண என்ற பதத்தின் முதன்மையான தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, அநுபாவ்யத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலே ஸகலகுணங்களும் ப்ரதிபாதிதமாயிருந்தேயாகிலும், சதுர்த்யம்சத்தில் சொல்லுகிற வ்ருத்தி விசேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வமாகையாலே, அதிலே இப்பதத்துக்கு நோக்கு – என்கை.

விளக்கம் - இந்தப் பதத்தால் அனுபவிக்கப்படும் வஸ்துவானது நேரடியாகக் கூறப்படாமல், இந்தப் பதம் எம்பெருமானின் அனைத்துக் குணங்களையும் குறிக்கும் என்று கூறுவதைக் காண்க. ஆனால், நான்காம் வேற்றுமை மூலம் கூறப்படும் கைங்கர்யத்திற்கு, அவன் அனைத்திற்கும் எஜமானனாக இருத்தல் என்பதே முக்கியமாக உள்ளதால், அவனுடைய சேஷித்வம் (எஜமானத்தன்மை) என்பதே "நாராயண" என்னும் இந்தப் பதத்தின் முக்கியமான பொருளாகக் கூறப்பட்டது.

173. ப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது.

அவதாரிகை – இந்த சேஷித்வ கதநத்துக்கு ப்ரயோஜனமருளிச் செய்கிறார் – ப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது – என்று.

விளக்கம் – அவனுடைய எஜமானத்வம் பற்றிக் கூறுவதற்கு என்ன பயன் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸர்வம் பரவஸம் துக்கம் என்றும், லேவா ச்வவ்ருத்தி: என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிஷித்தமான அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் போலன்றிக்கே, சாயா வா ஸத்வ மநுகச்சேத் என்றும், ஸா கிமர்த்தம்ந சேவ்யதே என்றும் சொல்லுகிறபடியே விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமிறே இவனுக்கு ரஸிப்பது – என்கை.

விளக்கம் – மநுஸ்மருதி (4-160) - ஸர்வம் பரவசம் துக்கம் – மற்றவற்றைச் சார்ந்து இருத்தல் துயரம் ஆகும் – என்றும், மநுஸ்மருதி (4-6) – ஸேவா ச்வவ்ருத்தி: - அடிமைத் தொழில் என்பது நாய்த்தொழில் - என்றும் கூறப்பட்டது. இங்கு கூறப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் உலக விஷயங்களுக்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்கள் பற்றி, அவை ஒதுக்கப்பட வேண்டியவை என்பதால் கூறப்பட்டன. ஆனால் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி இருக்கின்ற உயர்ந்த விஷயத்திற்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பது அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகும். மேலும் இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் சேதனனுக்கு இனிமையை உண்டாக்கவல்லதாகும். இதனைப் பரமஸம்ஹிதை - சாயா வா ஸத்வ மநுகச்சேத் - நிழல் உடலைத் தொடர்வது போல் (பரமபுருஷனுடன் முக்தனும் செல்கிறான்) – என்றும், கருட புராணம் – ஸா கிம் அர்த்தம் ந சேவ்யதே – வாசுதேவனாகிய மரநிழல் ஏன் அடையப்படாமல் உள்ளது - என்றும் கூறின.

174. இந்தச் சதுர்த்தி கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது.

அவதாரிகை - இனி இப்பதத்தில் விபக்த்யம்சத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - இந்தச் சதுர்த்தி - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து நாராயணாய என்பதில் உள்ள ஆய என்னும் நான்காம் வேற்றுமைக்கு விளக்கம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமான உபாய பரிக்ரஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாயுள்ளதாகையாலே, தாதர்த்ய ப்ரதிபாதகமன்றிக்கே, இந்தச் சதுர்த்தி பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலமான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது – என்கை. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கையாவது – கைங்கர்ய ப்ராத்தனையை ப்ரதிபாதிக்கை. கைங்கர்யமாவது – பகவந் முகவிகாஸ ஹேதுவான வ்ருத்தி விசேஷம். இக்கைங்கர்யந்தான் ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே என்றும், நம இத்யேவ வாதிந: என்றும், யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி என்றும் இத்யாதிகளில் செல்லுகிறபடியே வாசிககாயிகரூபமாயிருக்கும்.

விளக்கம் – திருமந்திரம் மூலமாக ஒருவனுக்கு எம்பெருமானுடைய எஜமானத்தன்மை குறித்த ஞானம் ஏற்படுகிறது. அதன் பின்னே அவன் த்வய மந்திரத்தின் முதல் வரி மூலமாக எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுகிறான். அதன் பின்னர், இரண்டாவது வரியில் நான்காம் வேற்றுமை காணப்படுகிறது. ஆகவே இந்த நான்காம் வேற்றுமை "அவனுக்காக மட்டுமே", என்பதை மட்டுமே கூறாமல், உபாயத்தின் மூலமாக ஏற்படும் பலனாகிய கைங்கர்யத்தையும் கூறுகிறது என்று கருத்து. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிக்கை

என்றால் கைங்கர்யத்தை வேண்டி நிற்கின்ற ப்ரார்த்தனையை கூறுகிறது என்று கருத்து. கைங்கர்யம் என்றால் எம்பெருமானின் திருமுகம் மலர்வதற்குக் காரணமாகச் செய்யக்கூடிய செயல்கள் என்று கருத்து. கைங்கர்யம் என்பது கீழே கூறப்பட்டுள்ள பல வரிகளின்படி, வாக்காலும் உடலாலும் செய்யப்படுவது ஆகும்:

- தைத்திரீயம் – ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே – ஸாம வேதத்தை இசைத்தபடி அமர்ந்துள்ளான்.
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் – நம இதி ஏவ வாதிந: - நம: என்று கூறியபடி.
- பரமஸம்ஹிதை - யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி - எந்த வழியில் பரமபுருஷன் செல்கின்றானோ, அந்த வழியில் செல்லவேண்டும்.

175. கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

அவதாரிகை - இக்கைங்கர்யம் ப்ரார்த்திதநீயமாகில் காதாசித்தமாகாதோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் - கைங்கர்யந்தான் நித்யம் – என்று.

விளக்கம் – இப்படியாகக் கைங்கர்யத்தை எம்பெருமானிடம் வேண்டினால், இந்தக் கைங்கர்யம் ஏதோ ஒரு நேரத்தில் மட்டுமே செய்வதாகி விடுமே, என்ற ஐயத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி: என்கிறபடியே கிஞ்சித்காராபாவத்தில் அதுதான் அநுபபந்நமாகையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யம் – என்கை. ஆகையாலிறே, நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி என்றும், நித்யகிங்கரோ பவாநி என்றும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் – எம்பெருமானுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதே ஜீவனுக்கு இயற்கையாகும். ஆனால் – அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி: – ஏதும் செய்யவில்லை என்றால் அடிமைத்தனம் இல்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எம்பெருமானுக்காக எந்தச் செயலையும் செய்யவில்லை என்றால் எம்பெருமானுக்கு அடிமை என்பது பெருந்தாது. மேலும் ஆத்மாவிற்குக் கைங்கர்யம் என்பது எப்போதும் உள்ளது. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- ஸ்தோத்ரரத்னம் (46) - நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி - உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்து, எப்போதும் உன்னை மகிழ வைப்பேன்.
- சரணாகதி கத்யம் - நித்யகிங்கரோ பவாநி - எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்வேன்.

176. நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

அவதாரிகை - நித்யமாயிருக்குமாகில் ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் - நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும் - என்று.

விளக்கம் - கைங்கர்யம் என்பது எப்போதும் உள்ளது என்றால் அதனை ஏன் வேண்டி நிற்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, விஷயம் உத்துங்கமாயிருக்கையாலும், ஆச்ரயபூதனான சேதநன் அத்யந்த பரதந்த்ரனாயிருக்கையாலும் ப்ரார்த்தநாவிசேஷம் இல்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலும், நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெற வேணும் என்கை.

விளக்கம் - கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வஸ்து (எம்பெருமான்) மிகவும் உயர்ந்த வஸ்து; அந்த வஸ்துவிற்குக் கைங்கர்யம் செய்கின்ற ஜீவன், அந்த வஸ்துவை முழுமையாக நம்பி உள்ளான்; வேண்டுதல் இல்லாமல் கைங்கர்யம் கைகூடாது - என்ற காரணங்களால் கைங்கர்யத்தை வேண்டி அடையவேண்டும் என்று கருத்து.

177. சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்க சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும் ப்ராப்யமும்.

அவதாரிகை - இது நித்யப்ரார்த்தநீயமாகைக்கு நிதாநத்தை அருளிச்செய்கிறார் - சேஷிக்கு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கைங்கர்யத்தை ஏன் எப்போதும் வேண்டி நிற்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நாகிஞ்சித் குர்வதச்சேஷத்வம் என்கிறபடியே சேஷிக்கு அதிசயகரமல்லாத வஸ்துக்கு சேஷத்வம் இல்லாமையாலே, சேஷியான ஈச்வரனுக்கு தன்னுடைய வருத்தி விசேஷங்களாலே ப்ரீதிருபமான அதிசயத்தை விளைக்க சேஷ பூதனானவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபலாபமுமாய், அவனுடைய முகோல்லாஸாநுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே ப்ராப்யமுமாயிருக்கும் என்கை. ஆகையால் நித்ய ப்ரார்த்தநீயமாயிருக்குமென்று கருத்து.

விளக்கம் – நாகிஞ்சித் குர்வதச்சேஷத்வம் – கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு அடிமைத்தனம் இல்லை - என்று கூறுவது போல், கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்ற எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவில்லை என்றால், அடிமைத்தனம் (சேஷத்வம்) இல்லை என்றாகிறது. கைங்கர்யம் காரணமாக எம்பெருமானுக்கு மகிழ்ச்சி என்னும் மேன்மையை உண்டாக்குதலே ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் விளங்குவதற்கான உபாயமாக உள்ளது. இப்படி எம்பெருமானின் மகிழ்வை அனுபவிப்பதே ஜீவனுக்கு இயல்பாவதால், அதுவே ஜீவனுக்கு ப்ராப்யமாகவும் (அடையப்படும் இலக்கு) உள்ளது. ஆகவே கைங்கர்யத்தை எப்போதும் வேண்டி நிற்கவேண்டும் என்றாகிறது.

178. நம: கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

அவதாரிகை - அநந்தரம் சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் நம: என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது - என்று.

விளக்கம் – அடுத்து, இறுதியாக உள்ள நம: என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, நமச்சப்தம் ஸாமாந்யேந அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்திரத்தில் மத்யம பதமான நமச்சப்தம் போலே ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த விரோதிகள் மூன்றையும் கழிக்கவற்றாயிருந்தேயாகிலும், இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநாநந்தரோக்தமாகையாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது – என்கை.

விளக்கம் – நம: என்ற பதம் பொதுவாகவே அஹங்காரம் (நான்), மமகாரம் (எனது) என்பவற்றை அழித்து விடுகிறது. திருமந்திரத்தின் நடுவில் உள்ள நம: என்ற பதம் - ஸ்வரூபத்தின் விரோதி, உபாயத்தின் விரோதி மற்றும் புருஷார்த்தத்தின் விரோதி ஆகியவற்றை அழிப்பதாகப் பார்த்தோம். ஆனால் இங்கு உள்ள நம: என்ற பதம், அதே பொருளில் வரவில்லை. கைங்கர்யத்தை வேண்டி நின்ற பிறகு இந்தப் பதம் வந்ததால், இங்கு நம: என்ற பதம், கைங்கர்ய விரோதியை அழிப்பதாக உள்ளது என்று கருத்து.

179. களையாவது தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

அவதாரிகை - கைங்கர்யத்துக்குக் களை எது என்ன அருளிச்செய்கிறார் - களையாவது தனக்கென்னப் பண்ணுமது - என்று.

விளக்கம் - கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி எது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தனக்கென்னப் பண்ணுகையாவது, போக்தாஹம் மம போகோயம் என்கிறபடியே, இத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை; பகவந் முகவிகாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய, இதில் போக்த்ருத்வ ப்ரதிபத்தியும், மதீயத்வ ப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில், அபுருஷார்த்தமாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - போக்தாஹம் மம போகோயம் - நானே அனுபவிப்பவன், இது எனது இன்பத்திற்காக - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது இன்பத்திற்குச் செய்தல் என்பதே கைங்கர்ய விரோதியாகும். கைங்கர்யம் செய்யும்போது அந்தக் கைங்கர்யம் எம்பெருமானின் முகம் மலர்வதற்குக் காரணமாக உள்ளது என்று சிந்தனையுடன் இருத்தல் வேண்டும். மாறாக நாமே அதனை அனுபவிப்பதாக எண்ணுவதும், அந்தக் கைங்கர்யம் நமக்காக என்று எண்ணுவதும் நம்முடைய புருஷார்த்தத்திற்கு விரோதமாக உள்ளது அல்லவா?

180. இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்.

அவதாரிகை - இன்னும் இந்தக் கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு விரோதிகளானவையும் இதிலே தள்ளுண்ணும் என்கிறார் - இதில் அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும் - என்று.

விளக்கம் - கைங்கர்யத்தை ஜீவன் செய்வதற்குத் தடையாக உள்ளவற்றையும், நம: என்ற பதம் அழித்துவிடுகிறது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே, அநாத் மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மிதி: அவித்யா தருஸம்பூதி பீஜம் ஏதத் த்விதா ஸ்திதம், என்கின்றபடியே அநாத்மந்யாத்ம புத்த்யாதிகளை வடிவாகவுடைத்தாய்க் கர்மோத்பத்தி காரணமாயிருந்துள்ள அவித்யையும், தத்கார்யமான கர்மங்களும், தத்கார்யமாய் வரும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும் எல்லாம் கழியுண்ணும் என்கை. ஆகையிறே, த்வயவிரணமான கத்யத்திலே நமச்ச்ப்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தருளிகிற வளவில், மநோவாக்காயை: இத்யாதி சூர்ணையாலே, அக்ருத்யகரணாத்யகில

கர்மநிவ்ருத்தியையும், அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த இத்யாதி சூர்ணையாலே அவித்யா நிவ்ருத்தியையும், மதீயாநாதி இத்யாதி சூர்ணையாலே, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தா நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தித்தருளிற்று.

விளக்கம் - நம: என்ற பதம் அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் ஆகியவை விலகவேண்டும் என்று வேண்டுவதாக உள்ளது. இத்துடன் கீழே உள்ள பலவும் நீங்குவதாகக் கொள்ள வேண்டும்:

- விஷ்ணுபுராணம் (6-7-11) – அநாத் மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மிதி: அவித்யா தருஸம்பூதி பீஜம் ஏதத் த்விதா ஸ்திதம் – ஆத்மா அல்லாத உடலே ஆத்மா என்ற எண்ணம், தனக்குச் சொந்தம் அல்லாத வஸ்து தனது என்ற எண்ணம் ஆகிய இரண்டும் ஸம்ஸாரம் என்னும் மரத்தை வளர்க்கவல்ல விதையாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆத்மா அல்லாத உடலை ஆத்மா என்று எண்ணுவதன் காரணமாக ஏற்படும் அஞ்ஞானம்.
- அந்த அறியாமையின் காரணமாகச் செய்யப்படும் கர்மங்கள்.
- அந்தக் கர்மங்கள் காரணமாக உண்டாகும் ஸம்ஸார பந்தம்.

ஆகவே த்வய மந்திரத்தின் பொருளை விளக்கும் கத்யத்தில், நம: என்ற பொருளை விளக்கும்போது பாஷ்யகாரர் பின்வருமாறு ஸ்ரீரங்கநாதனிடம் வேண்டி நிற்கிறார்:

- மனோ வாக்காயை: என்று தொடங்கும் சூர்ணை – மனம், வாக்கு, உடல் முதலானவற்றால் செய்யப்படும் குற்றங்களைப் பொறுக்க வேண்டும் – என்பதன் மூலம் தவறான கர்மங்கள் நீங்குவதை வேண்டினார்.
- அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த என்று தொடங்கும் சூர்ணை – எல்லையற்ற காலங்கள் கர்மங்களால் ஏற்பட்ட - என்பதன் மூலம் அறியாமை நீங்கவேண்டும் என்று வேண்டினார்.
- மதீயாநாதி என்று தொடங்கும் சூர்ணை - என்பதன் மூலம் உலக விஷயங்கள் குறித்த பந்தம் நீங்குவதை வேண்டினார்.

181. "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்னும்படியே ஆகவேணும்.

அவதாரிகை – ஆனாலும் இதுக்கு ப்ரதாநார்த்தம் கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தியாகையாலே, அத்தை உபபாதிக்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே கைங்கர்யம் பண்ணும்போது நாம் எப்படியாகவேணும் என்ன அருளிச்செய்கிறார் - உனக்கே நாமாட்செய்வோம் என்னும்படியேயாக வேணும் – என்று.

விளக்கம் - கைங்கர்யம் என்பதில் தனக்காகச் செய்யப்படுதல் என்பது நீங்கவேண்டும் என்பது முக்கியமானதால் அதனை அருளிச்செய்கிறார். அதில் முதலாவதாகக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில், “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்”, என்று “உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்கும் இருப்புத்தவிர்ந்து, உனக்கேயுட்பாக நாங்கள் அடிமை செய்யவேணும்”, என்கிறபடியே, சேஷிக்கே உட்பாகப் பண்ணவேணும் – என்கை. “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே”, என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - திருப்பாவையில் (29) - உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கைங்கர்யம் செய்யும்போது நாம் இருக்கவேண்டும். அதாவது ஆண்டாள், “உனக்கும் எங்களுக்கும் என்று நாங்கள் இருப்பதை விட்டு, உனது மகிழ்விற்காகவே நாங்கள் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்”, என்று கூறுவது போன்று, எம்பெருமானின் மகிழ்ச்சிக்காகவே நாம் கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும். திருவாய்மொழியில் (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே - உனக்காக என்னை எடுத்துக் கொள்வாய் - என்று ஆழ்வார் கூறுவது காண்க.

182. ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்; கீழ்ச் சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே.

அவதாரிகை - இனி இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விக்நங்களை அருளிச் செய்கிறார் - ஸௌந்தர்யம் - இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

விளக்கம் - அடுத்து, கைங்கர்யத்திற்கு உண்டாகின்ற தடைகளை இரண்டு வாக்யங்கள் கொண்ட இச்சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அவனுடைய விக்ரஹ ஸௌந்தர்யமும் சித்தாபஹாரியாய்க் கைசோரப் பண்ணுகையாலே, கைங்கர்யத்துக்கு விக்நம்; இந்நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சதுர்த்தியிற் சொன்ன கைங்கர்யமும் அபிமதவிஷய பரிசர்யைபோலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே, அவனுடைய முக மலர்த்தியே ப்ரயோஜநமாக இருக்குமதுக்கு அதுவும் விக்நம் - என்கை.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் அழகான திருமேனி நம்முடைய மனதைப் பரித்துக் கொண்டு, நம்மை அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவிடாமல் தடுப்பதால், அதுவே முதல் தடையாகும். நம: என்று முன்னர் நான்காவது வேற்றுமையில் கூறப்பட்ட, நம்முடைய மனைவி போன்றவர்களுக்காகச் செய்யப்படும் தொண்டு போன்று, நமது மகிழ்ச்சிக்காகவே ஆகி விடுகிறது. ஆகவே இவ்விதம் செய்யப்படும் கைங்கர்யமும், அவனது திருமுகம் மலர்வதற்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யத்திற்குத் தடையாகும்.

183. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை போலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு.

அவதாரிகை - இப்படியாகையால், இவ்விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும்படியே அருளிச்செய்கிறார் - கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆகவே கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்படும் தடைகல் நீங்க வேண்டும் என்று இடைவிடாமல் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சதுர்த்தியிற் சொல்கிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை காதாசித்தமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே, இப்பதத்திற் சொல்லுகிற கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையும், இங்கிருக்கும் காலத்தோடு ப்ராப்ய பூமியிற் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலமும் நடக்கக் கடவதாயிருக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - நான்காம் வேற்றுமையில் கூறப்பட்ட "கைங்கர்யத்தை வேண்டுதல்" என்பது, எப்போதாவது செய்யப்படாமல், இடைவிடாது செய்யப்படவேண்டும், என்று முன்னர் கூறப்பட்டது (சூர்ணை - 175,176). இது போன்று கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்படும் தடைகள் நீங்கவேண்டும் என்ற விண்ணப்பமானது, இந்த உலகிலும் பரமபதத்தை அடைந்த பின்னரும் இருத்தல் வேண்டும்.

184. "மருந்தே நாங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு", என்னா நின்றதிறே.

அவதாரிகை - கந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸ்வபோக்த்ருத்வ உதயம் உண்டாமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் - மருந்தே நாங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு என்னா நின்றதிறே - என்று.

விளக்கம் - (கடந்த சூர்ணையில் பரமபதம் சென்ற பின்னரு கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை தொடர வேண்டும் என்பதை ஒட்டி உண்டாகவல்ல ஐயத்திற்கு விடை அருளிச்

செய்கிறார்). தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாத பரம்பதத்திலும் “நம்முடைய ஆனந்தத்திற்கு”, என்ற எண்ணம் தோன்றும்படியான கைங்கர்யங்கள் இருக்குமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, உன்னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆநந்தத்துக்கு ஸ்வபோகத்ருவபுத்தியை விளைத்து, ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே! என்று நித்யஸூரிகள் பேசும் பாசுரமாகச் சொல்லா நின்றதிறே – என்கை. ஆகையால் அவ்விஷய வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபோகத்ருவ புத்தி அங்கும் விளைகையாலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனை என்றுமுண்டு என்னுமிடம் ஸித்தமென்றதாயிற்று. ஆகையிறே, முக்தர்க்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, நம இத்யேவ வாதிற: என்றது.

விளக்கம் - நித்யசூரிகள் எம்பெருமானிடம், ”உனக்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் என்பது எங்களுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும் என்ற நிலையை நீக்கி, எங்களது ஸ்வரூபம் அழியாதபடி எங்களைக் காப்பாற்றும் மருந்தே”, என்று அன்றாடம் வேண்டுகின்றனர். இதனைத் திருவாய்மொழியில் (9-3-4) காணலாம். ஆக பரமபதத்தில் கூட எம்பெருமானின் வலிமை காரணமாக, இத்தகைய எண்ணங்கள் உண்டாகலாம். ஆகவே கைங்கர்ய வேண்டுதல் என்பது எப்போதும், எங்கும் உண்டு என்றாகிறது. மஹாபாரதம் (சாந்தி பர்வம்) - நம இதி ஏவ வாதிற: - முக்தர்கள் நம: என்று கூறுவர் - என்று முக்தர்களுக்கு லக்ஷணம் கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் – ஆக, புருஷகாரத்தையும் தந்நித்யயோகத்தையும், ததுத்பாவிதமான வாத்ஸல்யாதி குணங்களையும், அந்த குணப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தையும், குண விக்ரஹ விசிஷ்ட வஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தையும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்தையும், தத்பலமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநமென்னு மத்தையும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வசேஷித்வத்தையும், தத்விஷய கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் – ஆக, த்வய மந்திரத்தில் பின் வருவதை விளக்கினார்:

- பெரியபிராட்டியின் சிபாரிசு செய்யும் தன்மை (புருஷகாரம்).
- இவள் எம்பெருமானுடன் எப்போதும் சேர்ந்துள்ள நித்யயோகம்.
- புருஷகாரத்தால் வெளிப்படும் எம்பெருமானின் வாத்ஸல்யம் போன்ற குணங்கள்.
- இந்தக் குணங்கள் வெளிப்படுகின்ற அவனது திவ்ய மங்கள் விக்ரஹம்.

- உபாயமாக இருத்தல் என்பது, இப்படிப்பட்ட குணங்கள் மற்றும் திருமேனி கொண்ட வஸ்துவிற்கு மட்டுமே பொருந்தும்.
- உபாயத்தைப் பற்றுதல்.
- உபாயத்தின் மூலம் விளைகின்ற கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்வது திவ்ய தம்பதிகள்.
- எம்பெருமானே அனைத்திற்கும் எஜமானன் (ஸர்வ சேஷி).
- அவனுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம்.
- கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்படும் தடைகள்.

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த
முழுசுஷுப்படியில்

த்வயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

திருவரங்கச்செல்வனார் திருவடிகளே தஞ்சம்

தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்